

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 18. junija 1936

Stev. 24.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta štev. 29/1. Poštni predel štev. 345. Raten Pošte hraničnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vravamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četr leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov. v Ameriki 2½ dolarja. — Naročnino je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamke.

David in Golijat

Tragedija na Dalnjem vzhodu

Propadanje Kitajske — Needinost bo zasužnila največji narod sveta

Letošnje leto ne poteka baš v znamenju miru. Komaj se je končala vojna v Vzhodni Afriki, že grožeče vstaja nevarnost, da bo druga celina zašla v kaos, državljanško vojno in boj vseh proti vsem: s Kitajskega prihajajo alarmantni glasovi. Velikanska azijska država je razklana v dva tabora, ki ju na zunaj zastopata formalna nankinska vlada in politični odbor Južnozahodne Kitajske, nekakšna sekundarna vlada v Kantonu.

Na vsem Kitajskem so čedalje hujše japonsko prodiranje gledali z velikimi skrbmi. Japonska je na tem, da formalno zagospodari nad petimi severnimi pokrajinami, med njimi nad najvažnejšo, nad Hopejem s prestolnico Peipingom (Pekingom). Japonska je to velikansko ozemlje z več kot 90 milijoni prebivalcev z žilavo vztrajnostjo iz zpolitičnih razlogov vojaške že osvojila. Torej je zgolj politična doslednost, če stori zdaj se drugi korak in severne pokrajine kratek in malo anektira.

Japonci so pri tem svojem podjetju kakor zmerom zelo pametno ravnali: tu pa tam se je pojavilo zavtonomistično gibanje, ki so ga baje spolej japonofilični elementi; drugič spet so bile komunistične vstaje vzrok, da so Japonci posiljali svoje čete čedalje globlje v orjaško kitajsko državo.

Tako je svet z neznansko osuplostjo gledal, kako se neizmerna Kitajska, neenotna in neurejena, ni branila tega počasnega, a neizprosnega vsesavanja — ker se braniti ni mogla. (Godi se ji nekako takoj kakor onemu krdevu slonov, ki smo zadnji o njih brali v »Družinskem tedniku«, da so jim mravljive vdrlje skozi oči, nos in ušesa v notranjščino in jih popolnoma izzrle, da so orjaški debelokožci drug za drugim poceplali po tleh in žalostno poginili.)

Zdaj pa kaže, da se na jugu dežele, tam kjer je bil nacionalizem že od nekdaj najbolj razvit, odigrava odločilen preobrat. Povsod se razlega klic »V boj proti Japoncem!« toda ta klic ne prihaja iz ust vojaštva, nego večjidel iz vrst staršev borcev za kitajsko nedvivnost: študentov. Njihov vpliv na Kitajskem je namreč dokaj vecji kakor njihovih tovarisev v Evropi. A glej: nankinska vlada se ne zmeni za ta klic. General Čangkajsek, edini pravi vojaški voditelj Kitajske, je videti nasproti gibanju zoper Japonce precej rezerviran. Toda krivio bi mu delal, kdor bi trdil, da uganja sivolasi marsal na skrivaj politiko v korist Japoncev. Ne, nekaj drugega je, dosti tragičnejšega, kar narekuje Čangkajšku njegovo taktiko: general namreč le predobro ve, da kitajski vojaki trajno ne bi bili kos bolje izurjenim in kar najmoderneje opremljenim Japoncem. Bilo bi jalovo junashvo, če bi se Kitajci spuščali v boj z Japoncei — tistimi Japoncei, ki so se že zdaj zakopali v bojno črto med Peipingom in Tientsinem.

Tragika Kitajske prihaja svetu čedalje pretrajljiveje do spoznanja. Deželo, nekajkrat prostranešo, nekajkrat večjo od Japonske, sistematsko podjarmila neznačajnejši a dobro opremljeni in odlično oboroženi sovražnik. Zdaj pride do odprtih bojev, zdaj spet do faz tihega prodiranja, ki o njih v Evropi nič ne izvemo. Pri nas opažamo le žilavo doslednost japonske vojaške politike. Najprej Mandžurija, potem Džehol, zdaj še ostali kitajski sever. Nič ni koselanu japonskih zavojevalcev.

Znano je, da Japoncei celo kitajsko študentsko gibanje podpirajo — čeprav je naperjeno proti njim. V njem vidijo dobro došlo sredstvo, da se kitajska needinost še bolj poveča, da se orjaška država popolnoma pogreznave v kaos.

Tudi svetovna politika gre pri tem delu Japoncev na roko. Angleži vejejo evropski dogodki in nove skrbi na bližnjem vzhodu in v Indiji; Rusija se japonskemu prodirjanju na Kitajskem ne bo uprla, če le njena meja ne bo ogrožena; in tudi Američani se ne bodo zganili, ker imajo preveč skrbi doma.

(Po >Prager Tagblattus)

Zemljovid k državljanški vojni na Kitajskem: Južne (kvanskijske) čete se vkorakale v pokrajino Hunan in prodriče de Hengčova, nankinska vlada pa zbirja čete pri Hankovu. Južnokitajska vlada utemeljuje svoje prodiranje s tem, da je Nanking nasproti Japoncem preveč popustljiv.

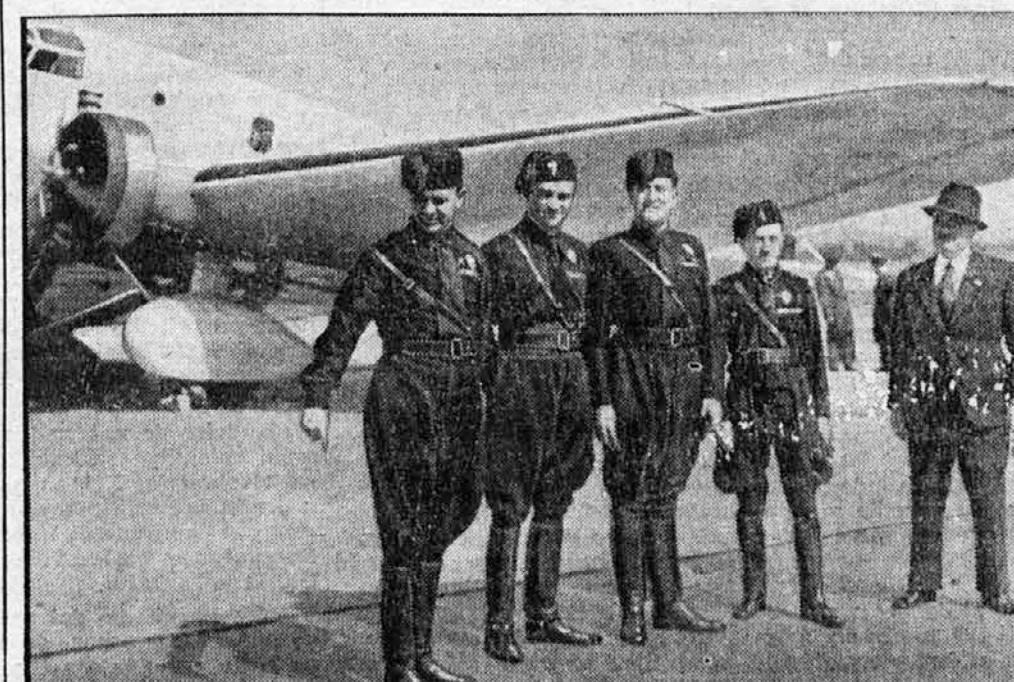
TRI POLITIČNA IMENA PRETEKLEGA TEDNA
Novi guverner francoske nar. banke Cuverner Landon, republikanski kan. Novi italijanski zunanj. minister Labyrie. Imenoval ga je Blum didat za amer. predsedniške volitve grof Ciano, Mussolinijev zet.

Italijani so svojo vzhodnoafriško posest razdelili v 5 upravnih področij: 1. Eritrejo z glavnim mestom Asmara, 2. Amhara (Gondar), 3. Galla in Sidamo (Džima), 4. Harrar (Harar) in 5. Somalijo (Mogadišo). Adis Abeba je pa prestolnica celotnega kolonialnega ozemlja. — Na desni: Kitajci v Jursalemu: arabska družina, zbrana na dvorišču, po hišni preiskavi

KARIKATURA TEDNA
Duševni očetje sankcij ne marajo o svojem izprjenem otroku nič več slišati
(>Morningpost, London)

Novi italijanski ministri, fotografirani na rimskem letališču pred odletom v Rossone k zaprisegi: z leve na desno: Dino Alfieri (tisk in propaganda), Lessona (kolonije), grof Ciano (zunanje) in Marruccio (korporacije).

Razgled po svetu

Tudi na zahodu dosti novega

Francozi bodo delali le 40 ur na teden. — Belgija posnema Francijo. — Angleška Canossa.

Ljubljana, 16. junija

Francoski parlament je z veliko večino sprejel 40 urni tednik, prvega izmed zakonov socialne reforme.

Ta zakon morda ne bi bil senzacija za nekatero zahodno državo; za konservativno Francijo je morda največji dogodek v tem stoletju. Blumova vlada energično hiti izvajat svoj program; zadel je te dni neki minister, ko je dejal: »Mi smo več napravili v 20 dneh kakor drugi pred nami v 20 letih.« Toda na papirju in v zbornici delati ni najhujše; vprašanje je, kako se bodo vse te reforme v praksi obnesle, to je, kako se bodo zadelale finančne luknje, ki jih bodo zasekale v narodno gospodarstvo. Če bo Blum znal rešiti tudi ta problem, potem — in potem še! — bo res zaslužen za svojo domovino.

Belgia ni samo mejašica Francije, nego veila tudi za nekako Francijo v malem, njena prestolnica Bruselj pa za malo Pariz. Da je nekaj jedra v tem, dokazujejo tudi najnovejši dogodki: komaj je bila Francija razčistila svojo ministrsko krizo (nastalo to pot izjemno zaradi notranjih političnih nesoglasij, nego po ustavnih potrebi zgorj zaradi volitev), že si je tudi Belgija omisila to luksus. In komaj se je na Francoskem stavka malo unesla, že je začela razsajati v Belgiji.

Vladno krizo so Belgiji s križi in težavami nekako zakrpalj: socialisti, čeprav najmočnejši, so odnehal pred neizprosnostjo katoliške stranke; njihov voditelj Vandervelde se je moral ukloniti voditelju katoličanov Vanzealandu — čeprav je tudi sam lojalno stopil v njegovo vlado.

Ali se hočejo socialisti zdaj maščevati katoličanom za njihovo nepopustljivost? Morda: gotovo je le to, da se je tudi v Belgiji začelo stavkovno gibanje. Vprašanje je pa, ali bo obrodilo isti sad kakor na Francoskem. Si duo faciunt idem, non est idem...

Angleži začenjajo, kakor je bilo že nekaj časa pričakovati, zares obračati jadra po vetru: njihova sankcijska politika se je izjavila in zdaj gre za to, da fiasco javno priznajo in obrnejo Edena za 180°. To je, treba bo tisto blagoslavljati, kar so še včeraj preklinjali, in narobe.

Samo da od tega njihovega preklinjanja Albinon ni največ trpel nego tisti mali, ki so hočeš nočeš morali iti v angleško vprego. Kaj bodo pa ti mali rekli?

Angleška sankcijska politika je doživelata katastrofo kakor že izlepa ne katera politika. Res da je bencin v Italiji drag ko žafran in da je križ z živežem: toda glavnega in edinega namena Angleži niso znali doseči: niso znali ne mogli preprečiti, da bi Italija zavzela Abesinijo, in niso mogli Italije po zmagi v Vzhodni Afriki prisiliti gospodarsko na kolena. Da so Angleži to zares hoteli, bi bili dosegli. Toda oni so hoteli le bolj preko drugih, manjših, sami so pa po ovinkih še bencin prodajali Italijanom. Business jim je bil prvo, ideja pa drugo; zato so morali bitko izgubiti.

Observer.

Vsa
lepotna nega
je brezuspešna
brez
dobrega mila!
ELIDA
TOALETNA MILA

Fakirska senzacija na rivieri

ali

Indijec v potovalni pisarni

Kako je veden uradnik na lepem prišel ob štiri tisočake

(U-I*) Nica, junija

Pravijo — in mnogo je takih, ki so jih že videli — da indijski fakirji plešejo po žebljih in s lastjo jedo ogenj, da imenitno prerokijo in kace kroté. Vemo pa tudi, da ni nikjer na svetu toliko sleparjev ko v Indiji, da nikjer na svetu nobena reč ne izgine tako neslišno in nevidno kakor v Indiji. Da je pa Indija tudi domovina čudežnih mož, zeparjev in sleparskih hipnotizerjev, je dokazal pred nekaj dnevi neki zelo eleganten, samozvestno nastopajoč Indijec, ki se je na lepem pojavit v Nici in si tako privoščil nekega vrlega in vedenega uradnika potovalne pisarne, da ga ta zlepa ne bo pozabil.

Dominique Forchieri, pomilovanja vredna žrtev indijske fakirske umetnosti, je bil že leta in leta izkušen svetoval potujočega občinstva v elegantni potovalni pisarni ob nabrežju. Seveda se mu zmerom vedenemu uradniku še sanjalo in, da ga bo lepega dne nekakšen indijski čudežni mož pretentil. In vendar se je zgodilo.

Neko soboto okoli dveh je sedel Dominik za svojo dolgo blečeče pološčeno mizo, ko je zdajci vstopil nad vse elegantno oblecen Indijec v sivem suknjiču in nekoliko svetlejših hlačah. Čepico je imel nemarno povezljeno na glavo in okoli ust mu je igral nasmešek, kakršnega bi si smel privoščiti najmanj maharadža. Prišel je menjat pet tisočakov. Forchieri mu je kakopak vladljivo in vestno ustregel. Indijec je vtaknil drobiž v hlačni žep in se v pozdrav do taknili s kazalcem desnice svoje svetle čepice. Zdajci je pa obstal in se obrnil. Z nenavadno vladnim nasmeškom je vprašal Dominika, ali bi mu smel prerokati bodočnost. Forchieri se kakopak ni upal zvrniti elegantnega obiskovalca; smehlja se, je dejal, da nima nič proti temu. Indijec se je vrnkl k uradnikovi mizi in mu s čudino srepmi pogledom velel, naj najprej položi nekaj bankovcev na mizo. Forchieri je nič hudega ne sluteč položil predse enajst tisočakov, ki jih je vzel iz ročne blagajne. Indijec mu je nato ukazal, naj tisočake razgrne in položi levo nanje. Potem je čudaški jutrovec prijet uradnika za desico in si z zanimanjem in velerosno začel ogledovati Dominikovo dlan.

«Kakor v sanjah,» pripoveduje zdaj Forchieri, »sem poslušal tujčeva prerokovanja. Z vznešenimi besedami mi je slikal bodočo srečo, pravil mi je o prekrasni ženski, ki bo postala moja žena, slikal mi je v živih barvah moj bodoči dom, govoril je o dveh avtomobilih, ki bosta kmalu moja last, in naposled mi je povedal, da bom zadel tri milijone frankov pri žrebanju francoske razredne loterije.« Zmerom znova je proslil čudaški preroč svojo žrtev, naj mu nepremično gleda v oči, in zmerom znova je presenečil vernega poslušala s še mikavnejšimi slikami o bodočnosti. Dominique Forchieri je

bil kakor uklet. Vse, kar mu je Indijec pripovedoval, je do pičice verjet. Pri zasljevanju je priznal policijskemu uradniku, da se je v tistih minutah sam sebi zdel že milijonar, zakaj verjet je v prerokovanju ko v sveto pismo. Niti za trenutek ni dvomil, da ga utegne jasnovidec voditi za nos. Sanjal je o bodoči sreči, o prekrasni ljubeči ženici, o srčkanih drobnih otročičkih...

Ko je pa Indijec končal svoje učeno prerokovanje, je prosil mladega uradnika, naj vendar presteje tisočake. »Sedem sem jih našel!« je dejal Forchieri policijskemu komisarju. »Indijec mi je med štetjem tako srepo gledal v oči, da mi je bilo kar nerodno. Potlej je dejal: Saj ste jih sedem položili na mizo, ne?« Odgovoril sem mu, ne da bi trenutek pomislil: »Kakopak, sedem!« Elegantni Indijec se je koj nato poslovil z vladnjim »Good bye« in odšel iz pisarne. Šele čez nekaj minut sem se zavedel, da sem vzel enajst tisočakov iz blagajne. Zato sem tudi brž prijavil zadovo policiji...«

Kriminalni uradniki so zadnje dni ustavili štirinajst elegantnih Indijcev, oblečenih v sive suknjiče. Trinajst izmed njih je nesporo dokazalo, da so ob uri prečudnega obiska v potovalni pisarni dremali v svojih hotelskih sobah. Samo eden — Kuda Hiks je njegov romantično ime — ni imel tehtnega alibija, zato so ga pač aretirali.

Tako zdaj Nica nestreno čaka izida zanimivega procesa, Forchieri pa vrnilte štirih tisočakov, ki jih je moral medtem iz svojega žepa založiti v blagajno.

Bodoči predsednik?

(K-W) Newyork, junija

Boj za novega ameriškega predsednika se že začenja. Za zdaj sicer samo v obliki borbe za določitev kandidatov, a že te borbe so ogorčene dovolj.

Republikanci so za svojega kandidata postavili Alfreda M. Landona, guvernerja Kansasa. Njegovih vrlin kajpada že zdaj ne morejo prehvaliti. Možu je 48 let in je bil po vrsti bančni uradnik, iskalec petroleja in farmar v Ohiju, Pensilvaniji in Texasu. Pozneje je doktoriral, s politiko se pa ukvarja od leta 1912.

Njegova posebnost: na dan po-kadi 8 cigar!

Priponome

Napisal † Henri de Régner

Pred nekaj dnevi je umrl veliki francoski lirik in romanopisec Henri de Régner. Pariške »Nouvelles Littéraires« so se pokojnika spomnile s ponatisom nekaterih njegovih misli. Štiri izmed njih smo izbrali za naše čitatelje:

Neka ženska mi je dejala: »Me ne živimo zato, da bi moškim ugaiale, nego zato, da nas ljubijo.«

Zenska se opazuje v ogledalu ne samo, zato, da bi se videla, nego tudi zato, da bi videla, kako jo drugi vidijo.

Na tem svetu, je rekla, »moramo vse prenesti, celo samega sebe.«

Zvestoba v ljubezni je lenova ko-prnenja. (D-K)

napotilo, da jo je kar na lepem in vprito tujcev tako prisrčno poljubil. Dotlej ga še ni bila nikoli videla, toda videla ga bo še, to si je pri priči vtepla v glavo. Da, še ga bo videla — toda takrat mu bodi Bog milostljiv! V brk mu bo povедala, kakšna nezaslišana nesramnost je njegovo dejanje.. Kar meni nič tebi nič zagrabiti tuje dekle za glavo in jo javno poljubiti, to pač ni junaštvo, ki bi se z njim mogel gentleman ponasišti.. Za vrat ga bo prijela in ga peljala k bližnjemu stražniku, da — res ga bo! Ali ga bo mar res? Zakaj medtem ko si je izmišljala peklen-ske muke za tega predzrneža, jo je začelo nehote zanimati, kakšen je neki bil. Saj res.. Čeden je bil, le-po oblečen, elegantno celo.. svež moški obraz, majhne črne brčice, kakšnih šest in dvajset let mu bo menda. — Saj ga je vendar dobro pogledala, ko je vstopil in se ustavljal pred njo. Čeden, zares čeden mladenič je bil.

V kratkem opoldanskem odmoru je stekla Rosie v banko in dvignila nekaj dolarčkov s svoje knjizice.

Prihodnji dan je blestel v »Chiago-Tribuni« velik oglas:

Nesreča na Donavi: Parnik »Wien«, enega izmed največjih in najlepših, kar jih premore avstrijske donavsko brodovje, je narastal Donava tresčela v podobu dunajskega državnega mostu. Karambol je bil tako silen, da se je parnik v nekaj minutah potopil. Sest mornarjev je našlo smrt v valovih.

Ugnalio je...

Amazonko je šel miriti... pa je ona njega ukrotila

Ljubezenski roman v gozdovih Aljaske

(H-I*) Vancouver, junija

»Vse mogoče sem že doživel,« je pripovedoval priča Harold Taylor, »staknega uradnega posredovanja akor pri zakoneh Fortovih pa še živ dan ne pomnem. Za las je manjkalo, pa bi sam moral skoraj odti tja, kjer ni muh...«

Mrs. Fortovi, čedni in zelo energični mladi dami, ni šla ta izjava do živega. Narobe! Smehljala se je celo in podsmehljivo zategnila ustnice, ko se je začel njen mož zagovarjati.

»Strahovit zajec je,« je dejala sodnik, »in ničvreden pisanec povrh. Takšnega moža ne potrebujem, zato sem ga pa tudi postavila pred prag.«

Ali se vam ne zdi, gospa, da ste bili vendar malo prenagli?« je vprašal sodnik. »Od kdaj si pa vtepati zakone svoje nazore s krogli v glavo?«

Banka Baruch

11. Rue Auber, PARIS (9e)

Odpromlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnom kurzu. — Vrši vse bančne posle najkulantneje. — Počni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo-

plačila na naše čekovne račune: Belijska: št. 3064-64. Bruxelles: Hländija: št. 1458-66. Ded. Dienst: Francija: št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo posljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

»Mož, ki je v avtobusu poljubil tujko, naj se javi pod značko. Velika sreča! poštno ležeče, glavna pošta. Prosilka ne kuje maščevanja!«

Tujec se ni oglasil. In čeprav se take reči dogajajo samo še v romanih, Rosie vendar ni mogla pozabiti »predzgnega« tujca. Vsak jutro, ko se je peljala v pisarno, je mislila, da ga bo vendar srečala v avtobusu. Zaman. Kakor da bi se bil v zemljo pogreznil. Rosiji je bilo že resnično žal za denar, ki ga je izdala za oglas, ko bi si pa lahko zanj kupila že čedno oblekco. Nekega jutra pa, ko se je spet peljala v pisarno, so ji oči zdajci obstale na »Chicago-Newsu«, ki ga je čital njen sosed. Kar verjeti ni mogla svojim očem, toda na glavi časnika je blestel velik napis čez stolpc: »Mož, ki je poljubil tujko. Nov, velik uspeh našega hrabrega detektiva Jerryja Bloom. — Kako je izsledil in uveljavil gangstra Mercantya in njegovo tolpo. — Poljub v avtobus št. a-27185.«

Rosie je prebrala samo napis, zato njen sosed je držal časnike tako, da ni mogla brati besedila. Nemirno je drsala po sedežu sem in tja in je komaj čakala trenut-

Da boste zadevo laže razumeli, vam moramo povedati, da je lovil mr. Jim Fort divjačino po gozdovih Aljaske. Njegova zakonska žena ga je spremljala. Zakonca sta si postavila srčano leseno kolibko pred gozdom in mrs. Fortova je dokazala, da je prav tako spretna pri lovju kakor njen mož. Obema bi se lahko dobro godilo in zmenom bi bila lahko zadovoljna, če bi gospoda Forta neprestano ne mučila strašanska žena. Njegova mla-đa žena je naposled izprevidela, da ji postaja njen Jim takšen pijanec, da mu ga kmalu ne bo para na svetu. Trdo ga je zatorej prijela in mu rekla: »Odloti se za whisky ali pa zame!« Ker se pa mr. Fort ni hotel odreći pijaci, tudi svoji ljubezni ženici na ljubo ne, ga je ta »ljubezni« ženica puško magnala zdoma.

Takšna je bila torek zadava ta-krat, ko se je obupani mr. Fort zatekel po pomoč k policijskemu stražmojstru Haroldu Tayloru. Taylor je daleč okoli znan zaradi hra-brosti in točnosti v službi. Precej, ko mu je Fort povedal svoje tegobe, se je odpravil na pot, hotelce prevočkrvno ženico pomiriti. Mračilo se je že, ko je prišel do hiše. Zdajci je začul »ljubezni« besede:

»Stoj, pijandura pijana, sicer sprozim!«

Trenutek nato je že zaživila krogla stražmojstru mimo ušesa. Oko postave se je moral brž skriti za drevo. Stražnik Taylor je iz-previdel, da zgrda ne bo opravil ničesar, zato je skušal zlepa.

»Motite se, mrs. Fortova,« je začel s sladkim glasom. »Nisem vaš mož, temveč policijski stražmojster Taylor.«

»To mi ni nič mar,« je prišel odgovor v mrak. »Če samo korak prestope, si bo moral vaš pred-stojnik poiskati novega stražmojstra. Dovolj mi je vas ničvrednih, zapitih mož.«

Mr. Taylor se je celo uro trudil, da bi strelenja željni Amazonki dopovedal, da ne kaže metati uradnih oseb s pijanci v isti koš: mrs. Fortova se ni dala omehčati. Komaj je stražnik samo malo pokukal izza drevesa, je že strelijal. In strelijal je prav dobro; noč je bila vrh tega jasna in Tayloru ni katalo, da bi tvegal življene.

Do ranega jutra sta si stala so-vražnika nasproti. Ko se je zda-nilo, je bilo Tayloru te pustolov-sčine že dovolj. Stopil je na plan in zaklical: »Zdaj pa kar strelijal!« Pogumno je zavil proti hiši. Kroglo so mu živigale mimo ušes, in ena mu je celo klobuk preluknjala, vendar je srečno pribeljal do za-pahnjenih vrat koče in se od za-cudenja skoraj sesedel, ko mu jih je mrs. Fortova sama odprla.

»Surovina ste,« mu je dejala mrs. Fortova. »Toda celo večnost vas vendar ne morem pustiti na mrazu. Stopite noter in pokrep-čajte se malo s čajem, medtem se bova pa pogovorila o zadevi.«

Njun pogovor je bil dolg. Tako dolg in tako temeljit, da je sodnik zaradi njega locil zakon gospine in gospoda Forta.

Zgodba brez srečnega konca je pusta in žalostna stvar. Da bi ne bilo tako, sta se mlada in vesela ločenka in njen ukrotilec Taylor nekaj dni po razpravi porocila. Toda pred poroko je moralna ne-vesta na žive in mrtve priseti, da ne bo nikoli več vzela puške v roko.

Fotografiral v padajočem letalu. Blizu Malma je strmolagivilo letalo s 15 potnikti; eden se je ubil. Med potnikti je bil časopisni poročevalec Benjamin Gordon iz Južne Afrike. Čeprav se je zavedal smrtnje nevarnosti, ki vanjo drvi, je pogumno žurnalist foto-grafiral padanje letala. Njegove slike so prve, ki jih je kdaj kdo prestregel v padajočem letalu. Junaški reporter je odnesel le nekaj nedolžnih prask.

Zanimivosti z vsega sveta

Pribivalstvo Italije je v zadnjih petih letih naraslo za dva milijona. Po-pis prebivalstva konec aprila t. l. je pokazal, da ima danes Italija 42,438.104 ljudi.

Iz strahu, da bo večno živel je te dni napravil samomor 93 letni Pražan Mario Braun. Ker ni bil nikoli v življenju bolan, je moral pri svojih znamenih neprestano poslušati, da bo »večno živel«. Iz strahu, da bi se te prerokbe uresničile, je šel mož prostovoljno v smrt.

Z »ikoro« (najnovješim medicinskim preparatom) je te dni neki londonski kirurg obudil v življenje bolnico, ki ji je srce že prenehalo utripati, ker so jo bili preveč omotili s kloroformom.

Belgijski popijejo največ piva. Iz sta-tistike Zveze narodov se vidi, da po-pije vsak Belijec na leto povprečno 130 litrov piva. Na drugem mestu so Anglezi s 128 litri, na tretjem pa Nemci s 120 litri.

Muzej ljubezenskih pisem so pred kratkim ustanovili v Riu de Janeiro. V zbirki hranijo ljubavna pisma mnogih znamenitih ljudi, kakor na primer Napoleona, Byrona in druga.

34.000 ljudi je zaradi avtomobilskih nesreč lani umrl v Združenih državah.

115 let star je umrl Salomon Reiner iz Sv. Pavla v ameriški državi Nebraska. Kot fant je bil trikrat pri naboru in vselej ga je komisija zaradi slabega zdravja zavrnila. Lani si je zlomil nogo: to je bila do njegove smrti edina zbolezen.

Orjaški spomenik zavojevalcem se-vernega tečaja bodo vsekali v skalo v Bergenu na Norveškem. Spomenik bo visok 110 metrov. Glavni lik na njem bo meril 45 metrov.

KRATKE ZGODBE Z VSEH VETROV

»Ne — z moškim pa ne!«

(I-W) Pariz, junija

Za velike delavske stavke se mnogim delavcem ni dalo ostati tudi čez noč v tovarnah in delavnicih; toda tak je bil ukaz vodstva in vodstvu se je treba pokoriti. Prišlo je tudi do več zabavnih prizorov v zanimivih dvogovorov. Dva posrečena beremo v »Intranus:«

Pred vrati neke tovarne je neki delavec podil svojo ženo domov, če da je doma bolj potreblja. Žena je pa trdovratno vztrajala pri svojem; po vsaki ceni je hotela prespati noč v tovarni.

»Mislis, da ne vem zakaj?« je zagodiral njen mož. »Samo zradi Alberta bi rada tu ostala.«

Albert je bil očitno njen »domači priatelj« — čeprav je žena gorčeno protestirala.

* *

Drugi prizor.

Na Haussmannovem bulvaru je pred veliko trgovino neka mati terjala svojo hčer.

»Z menoj pojde!« je odločno rekla delegata stavkovnega odbora. »Vrnite mi hčer!«

Delegat jo je skušal pomiriti, pa se mu ni posrečilo.

»Da stavka, ne bi še nič rekla, saj so njene tovarišice tudi odložile delo; da bi pa z moškimi skupaj spala — ne, tega pa že ne pustim! Saj ni dekletu niti dvajset let!«

Dve amerikanski zgodb

(K-O) Newyork, junija

Neka ženska že zrelih let je pada z okna prvega nadstropja. Na vso srečo je pa stal na pločniku poln voz za pobiranje smeti in tako je prietela na mehko. Še vsa topa od padca je strmela pred se, ko je prisel mimo neki Kitajec.

»Amerikanci zelo zapravljivi,« je zmajal z glavo. »Ta ženska bila za rabo še najmanj deset let.«

»Gospodje,« je dejal polkovnik, »dovolite mi, da vam sporočim, da mi je žena rodila sina.«

Vsi častniki so vstali in zavpili »Hura!« Navdušenje je trajalo več minut. Potlej je pa polkovnik pomignil, v znamenje da bi rad še nekaj povedal.

»Gospodje,« je tedaj dodal, »hvala vam vsakomur posebej!«

(»Ballyhoo«)

Ponedeliek — dan nahoda

Newyork, junija.

Temeljita ameriška statistika je dognala — tako beremo v časopisih — da se največ ljudi prehodi ob pondeljkih in dan po prazniku. Zdravnik si ta pojav tako razlagajo, da te dni več in izdatnejše jemo kakor po navadi, in da zato trpi odpornost našega telesa.

Alfonz XIII. In nemški carinarji

(D-O) Carigrad, junija

V tukajšnji »République« beremo: Nekdanjemu španskemu kralju Alfonzu XIII. se je ondan prip-

nost in pognal detektivu kroglo v sence. Detektiv Bloom se je bal, da ne bi krogla zadelo spotoma še koga drugega, če bi bil on brž umaknil glavo, zato se je rajši prisilno sklonil in poljubil neko neznanec dekle na ustnice. Komaj je potegnil avtobus mimo gangstrovega avtomobila, je skočil Bloom iz drvečega avtobusa, pri priči skočil v taksi in začel razbojnika zasledovati. Snoči se mu je posrečilo, da je po večtedenskem opazovanju Mercantyla prijet. Mesto Čikago mora biti mlademu in hrabremu detektivu hvaležno, da je ujet tega razvitega gangstra. Nič manj hvaležnosti pa ni dolžno tistemu mlademu dekletu, ki mu je pri tem sicer nevede, a vendor brez odpora pomagala.«

Rosie je pri poslednjem stavku zardela. Brž je stekla k telefonu in poklical uredništvo »Chicago-News«. Vprašala je urednika za naslov detektiva Jerryja Bloom-a.

Se tisti večer sta se pogumni Jerry in Rosie sešla.

»Ali ste še zmerom hudi name, ker sem vas tako neprilakovano in brez dovoljenja poljubil?« je vprašal stasiti Jerry drobno dekletce.

tila zabavna dogodivščina. Peljal se je z avtomobilom iz Pariza v Berlin; na nemški meji se je pa seveda ustavil.

Carinarjem, ki so se zgrnili okoli njega, je pokazal svoj potni list, opremljen s pečati in vizumi vseh mogočih evropskih poslanosti.

Obmejnim organom menda nekaj ni hotelo v glavo, zakaj gledali so potni list in se prerekali na vse pretege, ne da bi se le količkaj zmenili za popotnika v avtomobilu; še celi pipe niso vzel iz ust.

Tedaj je pa Alfonz XIII. le poslo potrjenje. Živčno se je obrnil k najbližnjemu carinarju in ga dokaj glasno ogovoril:

»Kaj, tako boste ravnali z menoj?... Ali ste sploh prebrali moj potni list? Preberite ga vendor že, boste vsaj videli, da sem častni polkovnik šestih pruskih polkov... Izvolute torej svoje uradovanje zaceti s tem, da me najprej spodbuno pozdravite!«

Učinek je bil čudovit! Vsi trije carinarji so kakor elektrizirani šlimili v strumno držo, salutirali, nato so pa bivšega vladarja pri priči pustili dalje.

Kako prideš zastonj do gumijaste obutve

(I-K) Newyork, junija

V Newyorku je odgovor na to vprašanje: »The New-yoker« tako misli. Ná njegov na-svet:

»Kupi si listek iz Newyorka v Cikago. Potlej piši železniški upravi, da si pozabil galoše v vlaku; navedi njih številko. Dobil boš z obratno pošto od newyorške železniške uprave ne en par galoš ne go tri — s prošnjo, da jih vse obdrži.«

Železniška uprava ima namreč na zalогi svojih 1500 parov v vla-kih pozabljenih galoš.«

Pevčeva usoda

(I-K) Madrid, junija

Na starih, tihih madridskih ulicah, dalec od trušča in vrvenja velemestnega prometa, boš dostikrat opazil gručo ljudi, zgrinjajočih se malone v pobožni tišini okrog nekega starega uličnega pevca. Mož se sam spremili na star kitari, ko prepeva svoje otožne andalužijske pesmi. Ni ga pač pasanta, ki bi odrekel ubožnemu starcu bakren novčič; tako si možak skoraj vsak dan nabere kar čeden kupček drobiža.

Koliko je med temi darovalci ljudi, ki ne vedo, da so bili pravkar slišali El-Mochuela, nekoč širom sveta slavnega tenora! Pevec, ki si je njega dni nabraš s koncerti v Evropi in Ameriki veliko premoženje, saj je bil tudi eden izmed najprvih zvezdnikov gra-mofonske družbe »Pathé«.

Toda Mochuelovih zakladov iz tistih lepih dni je že zdavnaj konec. A vendor ni star pevec izgubil ne veselja do življenja ne humorja. »Saj mi je še zmerom ostalo kos nekdanjega glasu,« se radi še danes pobaha. »Sicer pa zakaj bi se pritoževal? Ali nisem mar učakal svojega časa na tem svetu? Čudovito je bilo takrat in zato se pač nimam pravice pritoževati.«

Modrijan...

»Uf, ušesa bi vam bila najrajsi potrgala. Potlej se mi je pa zdelo, da ste čeden in brhek dečko, pa sem odšla v uredništvo »Tribune« in naročila oglas...«

»Bal sem se, resnično sem se bal, da mi nameravate izkopati oči, ko sem prebral oglas. Zato se tudi jabil nisem. Zdaj pa — vsaj tako se mi zdi — ko niste nič več hudi name, zdaj vam lahko po pravici povem, da nisem še nikoli poljubil tako sočnih ustnic, kakor so vaše.«

»Nikar se mi ne prilizuje, saj moškim današnji dan ni nič verjetelje,« je pridušeno dahnila Rosie.

»Ne mečite vseh v en koš. Prijnam, da je postal svet lahkomil-sejn in puhe, toda verjemite mi, da v svojem poklicu res ne uteg-nem zabijati časa s praznim ljubljanjem.«

»Lepega se delate ko vsak! Nič vam ne verjamem! Toda za to, ker ste ujeli takšnega nevarnega morilca, zaslubiš še en... poljub. Náte ga — potlej pa zgrom! Da vas nikoli več ne vidim, predrnost predrznat.«

Jerry Bloom se je ves srečen na-smehnil. Poljubil je Rosie na njene sočne sveže ustnice — in nju objem se dolgo dolgo ni razklenil.

Beli sloni ali najnovejša angleška

(I-R) London, junija

Znana reč je, da so beli siamski sloni — tudi svete slone jih imenujejo — silno plašni in da je lov nanje zelo naporen. Zdaj je neki Anglež, očitno specialist za takšne reči, uganil, s katere takatko prideš najlaže in najprej do cilja.

Beli sloni, pravi ta strokovnjak, so zelo sladkosnedni na ingverni oreh. Zatorej, če jih hočete ujeti, si izberite v džungli katero posebno staro ingverno drevo. Splezajte po njem do najvišje veje in privežite nanjo velik zavitek ingvernih orehov. Potem počakajte nekaj dni.

Beli sloni, pravi ta strokovnjak, so zelo sladkosnedni na ingverni oreh. Zatorej, če jih hočete ujeti, si izberite v džungli katero posebno staro ingverno drevo. Splezajte po njem do najvišje veje in privežite nanjo velik zavitek ingvernih orehov. Potem počakajte nekaj dni.

Ko jih primami ingverna vonjava, se začno zbirati okoli stolnega drevesa bell sloni in skušajo z rilci doseči mamljiv sad. A ker ste ga takoj visoko obesili, ne morejo do njega. Potlej se začno zaletavati v drevo, da bi ga podrlj; toda ker ste si izbrali orjaka med drevesi, mu ne morejo do živega. Ingverjev duh jim sili čedalje huje v nos, zato jamejo rikati in otepati z razdraženim rilcem po zraku ter postanejo od jeze in totež kar crni.

Nu, ko je ta stvar tako da-lec dozorela, ni več težav: ujamete jih kakor navadne crne slone.

Circulus vitiosus

(I-R) Pariz, junija

K nekemu odvetniku je prišel delavec in ga prosil, da bi prevzel njegovo zastopstvo v pravdi, ki mu je naprili njegov sošed. Odvetnikovo prvo vprašanje je bilo, kako bo prišel do plačila.

»Mnogo denarja nimam, gospod doktor,« je zategnil delavec. »Že nekaj časa sem brez dela in zasušla.«

»A vendor, to in ono imate pa doma vendarne, ne?«

»Da, gospod doktor, šest kuncov, tri piščeta in eno kolo.«

»Nu, vidite, priatelj, boljše ka-kor nič; tako se bova mnogo laže pomenila. Zdaj mi pa povejte, česa vas dolži vaš sošed?«

»Da sem ukradel šest kuncov, tri piščeta in eno kolo.«

Oglasli — najuspejša reklama

(J-K) Newyork, junija

Statistika ameriške reklame kaže, da naaložita ameriška trgovina in industrija 45% reklamnih investicij v oglase v dnevničnem časopisu, 30% v oglase v tehničnih in mesecnikih, 18% v radio, 6% v lepake in 1% v reklamna pisma.

Dnevnični služijo v prvi vrsti kra-jevnemu oglaševanju; saj je znana reč, da je skoraj sieherni trgovini na drobno dnevni časnik najva-jnejše reklamno sredstvo.

Barbarstvo

(K-O) Newyork, junija

Ondan je prišel na angleški konzulat v Newyorku neki Američan. Misil je poslati več knjig v Palestino in bi bil rad vedel, ali mora plačati carino.

»Ne, gospod,« mu je pojasnil uradnik na konzulatu. »Za dežele britanskega imperija ni carine na uvoz knjig. Takšna carina bi se nam zdela nekak dokaz pravega barbarstva.«

American se je zahvalil in je za-vil proti vratom. Takrat je pa Anglež dodal:

»Carine na knjige pa imajo v svobodni državi Irski.«

(»Newyorker«)

Kdo bo škodo nosil?

(B-W) Newyork, junija

Kar na lepem so izginali trije otoki v Karolinškem otočju. Dogodek sicer ne bi bil tako pomemben, če ne bi bil neki ameriški konsorcij kupil prav teh otokov, da bo na njih zasadil bombaž. Otoki so merili 40 km².

Ko so kupci po izvršeni kupčiji hoteli svojo draga plačano lastni-novo vzet in posest, so našli namesto pričakovane zemlje... slano vodo. Kajpada se zdaj tožarjo z Japonci, prejšnjimi lastniki potopljenih otokov. Le kako naj sodnik uredi kočljivo afero v oboje zadovoljstvo?

Krokarji znajo štetí

(D-O) Moskva, junija

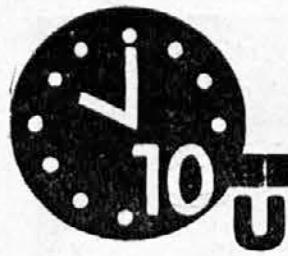
Neki lovec, znan po svojih lovskih uspehih v vsem Uralu, nam je povedel resnično zgodbo, ki kaže, kako zelo je pri krokarjih razvitet rum.

Ta lovec se je navadil strelijanja na krokarje in vrane. Toda ptice so ga spoznale že tisti trenutek, ko je stopil iz hiše; tisti mah so odletele iz okolice greznic, kjer so najrajsi postopale, in posedle po vejah na drevesih.

Tedaj se je lovec domislil zvajanje. Odsel je z nekim prijateljem v bližnjo lopo, a že čez par minut je njegov prijatelj stopil na prost. Toda krokarji so lepo ostali na vejah. Tedaj je stopil še lovec na piano in se vrnil domov — in glej: krokarji so se tisti mah spet vrnili na svoje staro mesto.

Drugi dan je lovec ponovil manevr z dvema prijateljema: oba sta takoj po prihodu odšla iz lopo. Toda ptiči se niso dali premotiti in niso prej odleteli z dreves, dokler se ni njihov sovražnik vrnil v hišo.

Tretji dan je lovec povabil trije prijatelje v lopo. To pot se mu je zvajala posrečila in z njo dokaz o krokarjevih računskih sposobnostih: ko so trije možje stopili iz lopo, so se krokarjem zmešali razčuni in so odleteli, očvidno me-neč, da je tudi njihov sovražnik med njimi. Krokarji znajo torej štetí do štiri!

GROZE

Iz dnevnika nekega kriminalnega komisarja

9. nadaljevanje

Ta čoln je prehitel Dornerja male pred 'Aphroditom'. Kriminalist je pri priči spoznal Salo. Srečala sta se torej že tretjič; že v onih strašnih urah v 'Albergu Paradišu' in na ladji 'Santa Margheriti' se je bil Dorner zaklel, da ga mora še v tretje srečati... Poslednji je tokrat na življiljenje in smrt!

Dorner je natanko opazoval, kako je pristal čoln ob ladji. Sala je splezal po lestvici na jahlo in izginil v notranjino.

Ko se je Dorner približal 'Aphroditu', že fudi vesel ni bilo več v Salovem čolnu.

'Iz pristaniškega urada,' je zaklical mornarju in vihtel svojo listino.

'Oho, potapljač nemara. Kar počakaj, precej bom poklical kapitana. Svojo lupinico pa lahko tamle privežeš.'

Mornar mu je z roko pokazal na ladjin kljun.

Z rokami se je Dorner oprijemal jahte in potiskal svoj čolniček proti ladijskemu kljunu. Počasi je plaval čoln mimo okroglih kabinskih oken. Zdaj je zaslišal izza nekega okna — bilo je samo priprto — glasove: trd moški glas in razburjen glas ženske.

Čoln je smuknil mimo okna in v tem krakemu trenutku je opazil Dorner skozi okence grozeči Salov obraz in bledo lice neke mladence. Prav natanko je slišal njen vzlik:

'Ne bojim se vas! Moj dragi, podcenjujete Američanke! Ne poznate me še prav!'

Sala se je hrapno in porogljivo zamejal — in njegov hripavi smeh je prevpl njen glas.

Dornerjev čolnič je počasi zdrknil proti ladijskemu kljunu.

Ta dan se Giannina ni mogla odresti hujih slutenj. Dorner je bil že na vse zgodaj odšel iz hotela in se že zmerom ni vrnil. Ali je bil mar še zmerom v pristanišču? Vedela je, da se je potkal po pristaniških krčnah, prisluškujoč pogovoru mornarjev in ribičev. Morda je še zmerom tam?

V tesni hotelski sobi je ni več strpel; neka skrivenostna sila jo je izvabila na cesto, odkoder je krenila v pristanišče.

Pretaknila je vse krème in pivnice — in povsod je proseče vpraševala, ali niso morda videli visokega plavolasega gospoda v sivi športni obleki?

V neki krčni ji je zamazan ribič odgovoril:

'Srečal sem takšnega gospoda pred dvema urama, ko je odhajal iz pristaniške pisarne.'

Giannina je stekla v pristaniški urad. Predstojnik ji kakopak ni hotel povediti, kam jo je Dorner mahnil, na posled pa, ko ga je dekliza z dvignjenimi rokami in jokaje prosila, ji je vendar priznal resnico:

'Na Aphroditu' je odveslal...«

Potlej ji je še vse drugo povedal, kar je vedel.

Giannina je bila neutolažljiva.

'Ubili ga bodo... Sam, sameat je med celo tolpo lopovov...'«

'Odveval je samo zato, da si ogleda jahlo. Obljubil mi je, da se vrne.'

'Nikoli več se ne vrne... Sreč mi pravi, da je v živiljenjski nevarnosti. Rotim vas, odvešlava tja!«

Prijeva je predstojnika za roke in glas je je zamrl med solzami. Toliko da ni poklenila predenj in prosila pomoci za svojega ljubega.

'Brž! Za čas božji, brž! Vsaka minuta je dragocena!«

Predstojnik pristaniškega urada je še zmerom okleval. Tudi njega se je lotila razburjenost, vendar se ni mogel odločiti, da bi karkoli ukrenil zoper Dornerjevo voljo...

Cilim pester...

Cilim pester tihotapi

doktor Bodl beograjski,

pomagač mu konzul španski

De Torijos plemeniti.

Tihotapi srebrnine

in starinske umetnine.

Dolgo let je zvesto služil

sebi, žalati, domovini;

ždaj v zapór so ga zopeli,

ga zaprli in — spustili.

Ker ga strahi je v rebra dregnil,

je v Italijo pobegnil

in od tam nam pisma piše:

naj se kriča mu izbrisne,

ker: če ne skandal bo storil.

Strah nas ni skandalov nikdar,

samo dovolj jih doživel,

samo se več jih preziveli.

Kaj zdaj s cilimi početi?

Cilim izprasiši že bil bi,

polni so nesnage prasne.

Vlada sluge naj najume

močne, krepkih pljuč možake,

preh naj drignejo v oblake.

Vlada pa naj budno pazi,

da še kdo ji ne — zodlazi!

Iz dnevnika nekega kriminalnega komisarja

Na jahti 'Aphroditu' se je, nagibalo poslednje dejanje tragedije h koncu: Sala je ukazal mornarjem, naj odvedejo miss Wibbsovo. Ko je ostal sam z Dolly, ji je dejal:

'Vaš oče nočča plačati odkupnine. Tega je kriv samo oni prekleti Johnsoni, ki mu je pri vseh bogovih prigovoril, da vas bo pripeljal živo nazaj v njegov objem.'

'Kdo je ta Johnson?'«

'Neki angleški detektiv, ki je nalašč zaradi vas prialitel iz Londona v Kairo. Vaš oče je kakopak trdno preprčan, da se vrnete živi in zdravi. Toda mož se preteti moti. In ta angleški Sherlock Holmes si bo naposlед s škrivanjem že zobe polomil! Pravkar sem se vrnil iz mesta. Tam sem dobil brzjavko iz Kaira. Samo ena beseda je natipkan na njej: 'Ne!' in ta beseda — je vasa odsodba. Še noco bo izvršena!«

Pogledal je Dolly tako prodirljivo, kakor da bi jo hotel prehosti. Pričakoval je, da bo opazil v njene oči in na njene obrazu sledove strahu. Toda njene oči so bile hladne ko kamen, obraz nepremičen in bled. Zaničljivo je zdaj pogledala Sala in zategnila ustnice.

Sala je hudočno ošnil in v njegovih očeh se je utrnil divji odsvit.

'Preziram vas, vas in vaše grožnje!«

Sala ni odgovoril. Obrnil se je in odšel proti vratom. Dolly je v tistem hišu vedela, da ne bo učakala večera...«

Ko je Sala zaprl vrata za seboj, je poiskala pod zglavjem svoje skrunjivo. Črepina je bila dolga in ostra ko šilo. Smrtil je sicer ne bo rešila, počasnega uuiranja pa...

Ko je Sala prišel iz kabine, je bil Dorner že oblecen v potapljačko obliko. Pravkar si je natikal čelado, ko je zdaj zagledal Salo. Brž si je poveznil čelado na glavo, da bi ga Sala ne spoznal.

Skozi steklo na čeladi je Dorner opazil, da je neki mornar Salu pripravoval o njem, zakaj pokazal je nanj. Sala je samo nestrpno zamuhnil z roko in odhitel dalje.

Mornar je stopil k Dornerju in mu nekaj zaklical. Dorner ga kakopak ni mogel slišati, vendar je razumel, da mu mornar veleva, naj se spusti v vodo.

Le s težavo je dvigal Dorner s svinem obleženem čevlje potapljačko obliko.

Zvlekel se je do ograje. Mornar je ročno skočil v čoln in stopil k zračni sesalki.

Pocas je stopal Dorner po levti do vodne gladine. Ko je pljusknil njegov čevlje v vodo, je izplustil levet in se leti počasi potapljal. Skozi steklo svoje čelade je opazil temno podlagje jahte.

Visel je na železnih vrveh, pričvrščenih na sesalki. Dihal je enakomereno in globoko.

Mimo steklenega okanca so plavale ribice; počasno velike so se mu zdele. Buljile so vanj z okroglimi, večno zasedenimi očmi.

Nehote je prijet Dorner signalno vrveo, ki mu je visela ob prsih. Vedel je, da mu je treba samo potegniti zanjo, in že ga bo mornar vzdužnil v čoln.

Przgodaj je še, si je dejal Dorner. Odločil se je, da bo najprej počasi štel do dve sto, šele potem bo potegnil za signalno vrveco.

Mornar, ki je stal na ladijskem kljunu, je prvi opazil policijski motorni čoln, ki se je z veliko naglico bližal jahti. Minuto kasneje je opazil še drugi čoln, ki se je iznenada pojavil na pomolu. Tudi ta je ubral smer proti 'Aphroditu'.

Mornar je stekel v Salovo kabino. Policijski je kriknil in tolkel s pesnimi po zaklenjenih vrath.

Zdaj je Sala odklend in se prikazal na pragu.

Mornar je bil bleško zid. S tresoto se roko je kazal Salu bližajočemu se mornaru.

Ko je Sala opazil stražnike na čolnu, je založil potapljač.

Mornar je tekel ko iz uma po hodnikih in v znamenje klical: 'Policija! Policija!'

V eni sami minut je bila vsa jahta pokonci. Zavladala je nepopisna zmeda...

Tudi mornar pri zračni sesalki je zvlehal svarilec klic. Vzvod sesalce mu je zdrknil iz rok. Planil je k levti in splezal na ladijski krov.

Dorner je zdaj začutil, da ne dobiva več zraka po cevi...

Kaj se je le zgodilo? Ali se je mar sesalka pokvarila? Ali ga je mar Sala spoznal v tistem hipu, ko si je poveznil čelado na glavo?

Dorner je potegnil za signalno vrveco...

Na čolnu je zapel zvonček, toda nič ne slišal obupnega zvončkljanja.

Njegov držbeni klenk je udrušil hrup na jahli. Obupani mornarji so vplili vseprek.

Policija je že splezala na palubo — in od vseh strani so jo pozdravile krogle iz pušk in samokresov.

Giannina je bila vsa obupana. Stekla je na palubo in roteče klicala Dornerja. Njen glas je udušilo razbijanje vrat in pokanje pušk.

Tudi vrata v Salovo kabino so stražniki vlonili s kopiti pušk. Sala je bil že izstrelil poslednje naboje, ko so se iznenada vrata vdala. Začuden stražniki so samo še videli, kako je Sala skočil v neko omaro in zaloputnil vrata za seboj.

Steklo so tja in začeli s kopiti obdelavati vrata. Napislo je zazijala v trdem lesu špranja. Omara je bila —

— Kam neki je izginil?

Na sredini omare se je dvigal steklar — spodnji del jambora — in po jamboru je splezel Sala navzgor in smuknil skozi odprtino na palubo...

* * *

Dornerju je že primanjkovalo zraka. Pred očmi so mu plesali žareči krogi, kri mu je sillila v možgane, po sencih mu je razbijalo tisoč kladiv.

Izprevidel je, da so mu minute štelete. Se poslednjie je potegnil za signalno vrveco, toda tokrat že skoraj podzavestno.

In spet — kakor že nekoč, ko je zrnil smrtni v obraz — ga je obšla otožrajanost.

'Nihče ne ve dneva ne ure,' je mnogokrat dejal. Zdaj je vedel, da je ne počoi njegov poslednji dan...

* * *

Medtem se je Sala srečno izmužnil skozi odprtino na palubo, stekel je do ladijskega kljuna in skočil na glavo v morje. Nihče ni lega opazil, zakaj stražniki so se še venomer streljali s hudodelci. Sala se je zato nadeljal, da bo lahko pod vodo plavaje utekel na pomol.

Potopil se je prav globoko, toda ko se je spet pognal kvíšku, ga je nekaj stevilo sponnil, da mora biti to edino potapljač!

Potapljač ga je prijet z rokami ko sipa s svojimi lovki. Sala se je kakopak z vso močjo uprl in otrepal, toda potapljač je sklenil svoje roke v železen prijem.

Tik pred Salovim obrazom je bolšalo vanj okence potapljače čelade. Za okencem je komaj vidno razločil obočje človeškega obrazca.

Iza stekla so ga gledale velike grožljive oči, široko razprte, polne sovražstva in obupa.

Sala je po teh očeh podzavestno spoznal svojega krvnega sovražnika!

Cedalje trsi je postajal potapljačev prijem, cedalje krepkejši stisk Dornerjevih rok...

Poslednjie se je še Sala npril in skušal uti temu peklenemu objemu.

Vendar se mu ni posrečilo!

Pod vodo sta bila dva smrtna sovražnika boj na življiljenje in smrt... strahoten in neodljenljiv... Objeta ko brata, sta se borila smrtili zapisana moža ko dve divji zveri...

* * *

Kakor čudež: Giannina

Lepota, zdravje, dom

Rubrika za mladi in manj mladi ženski svet

Da bo izbira na mizi

Meščanska kuhinja

Jedilni list za skromnejše razmere

Ponedeljek: Telečja rižota z glavnato solato, krompirjevi cmoki, zabeljeni z ocvirki.

Torek: Mlad krompir s sirom in maslom, goveja bržola s solato.

Sreda: Svinjski jezik z grahovo omako, praženec z ribezovo polivko.

Cetrtek: Zdrobova juha, govedina s praženim kromprijem in drobnjakovo omako.

Petak: Zelenjavna juha, češnjevi cmoki po načinu češljivih cmokov.

Sobota: Krompirjeva juha, svinjski kotleti, dušen riž, zelena solata.

Nedelja: Dunajski rezki, špinaca in krompir, kvašeni štrukli.

Jedilni list za premožnejše:

Ponedeljek: Goveja juha z rižem in nastrganim bohinjskim sirom, čebulna bržola z zdrobovimi žličniki, črešnjev kipnik*.

Torek: Telečja obara z drobtinci, zavita svinjina s kumnovim kromprijem, zelena solata, špinatne poseze*.

Sreda: Špinatna juha, krompirjevi rezki z drobnjakom, zelena solata, kompot iz rabarbare.

Cetrtek: Goveja juha s sirovim rižem*, dušena govedina s praženim kromprijem in kislimi kumaricami, maslen češnjev zavitek.

Petak: Lečna juha, nadevane teleče prsi z dušenim rižem, ovrte miske.

Sobota: Cebulna juha, pljučni zavitek z grahovo omako, palačinke s sirovim nadevom.

Nedelja: Goveja juha z zdrobovimi žličniki, belusi s holandsko omako, zavita telečja pečenka z jetrnim nadevom, riž, sadna torta.

Recepti za jedi

označene v jedilnih listih z *

Kvašeni štrukli

1 dkg kvasa pristavimo, da vzhaja. Medtem spenimo 5 dkg masti in vmesamo vanjo 40 dkg moko in malo soli. Zdaj vmešamo v moko še vzhajan kvas, 1 rumenjak in toliko mleka, da lahko zgnetemo srednje gosto testo. Prvej nato stolčemo testo in ga pušlimo 1 uro vzhajati. Napisled testo zvaljajo v pravokotnik, ga namažemo s porjavelim stopljenim presnim maslom, ga zavijemo in položimo na pločevinasto pekačo. Štrukelj pustimo na pekači še enkrat vzhajati, tik pred peko ga pa še zunaj pomažemo s presnim maslom. Ko je pečen, ga nařemo na rezine debele za prst in ga serviramo še toplega s seseckljanim zelenim peteršilljem.

Češnjev kipnik

7 dkg presnega masla, 5 rumenjakov, 18 dkg sladkorja v prahu in nekoliko vanilijevega sladkorja ali pa nastrganih limonovih lupin dobro spenimo. Potem pridemo 17 dkg moko in rahlo vmešamo sneg iz 5 beljakov. Testo denemo v dobro omaslene pekači in potresemo povrhu češnje brez koščic. Kipnik pečemo počasi kakšnih 40 minut v srednje vroči pečnic. Med peko zležejo češnje v notranjost kipnika.

Špinatne poseze

Špinatno pripravimo kakor po navadi za nadev. Medtem razrežemo nekaj žemelj po dolgem čez polovicu, jih potopimo za hip v mleko, povajamo v zavorčljanem jajcu, jih solimo in spremo v razbeljeni masti ali pa še bolje: v razbeljenem maslu. Odcejene žemelje rezine namažemo s špinatnim

nadevom, potlej pa povezemo na spodnjo polovico žemlje zgornjo polovico. Pofeze serviramo tople.

Goveja juha s sirovim rižem

Govejo juho pripravimo kakor običajno. Ko je že gotova, pretlačimo vajo skozi strgalnik sirov riž, ki ga pripravimo takole: 2 celi jajci stepemo z eno žlico masla, dodamo soli, 1 žlico drobtinje in 5 dkg nastrganega trdega bohinjskega sira. Če je testo premehko, primešamo še nekoliko drobtinje. Testo naj kakšne četrti ure počiva, potlej ga pa, kakor smo že rekli, pretlačimo skozi strgalnik na ravnost v vrlo juho.

Praktični nasveti

Južine in večerje za vroče dni

V vročih dneh moramo za južine in mrzle večerje izbrati kakšna druga jedila, ne mesa in klobas, zakaj meso se kaj rado v vročini pokvari. To je važno tudi za izletnike in turiste, ki prenašajo jedila za več dni v nahrbitnikih. Poceni in okusna so jedila, ki si jih pripravimo iz jajc. Taka jedila so ali samostojne jedi ali nam pa rabijo za mazanje ali obložitev kruha.

Trdo kuhana jajca

Jajca položimo z žlico v vrlo vodo in jih pustimo deset minut vreti. Potem jih denemo takoj v hladno vodo. Stvar se zdi prav preprosta, in vendar so v trdo kuhana jajca le redko kdaj pravilno pripravljena. Kje tiči torek napaka?

Ako ne položimo skuhanega jajca takoj iz vrele vode v mrzlo vodo, se ne da lupti. Prime se za lupino in se kaj rado zatrga.

Pri kuhanju moramo gledati na uro, zakaj očenaši in drugi domači časomeri nas prav radi ukanci. Jajce, ki ni pravilno skuhano, ki torej ni dovolj trdo, za prizpravo mrzih obložkov ni uporabno.

Jajce moramo položiti z žlico v krop, zakaj še tako previdno položeno jajce utegne počuti. Če pri jajcu poči lupina, se scedi beljak skozi razpok. Jajce izgubi težo, postane voden in bulasto.

Jajca s sardelnim maslom

Če si jajce po tehle navodilih v trdo skuhamo, izlučimo rumenjak brez težave in ga zdrobimo. Potem ga vmesamo v spenjeno presno maslo, ki smo mu dodali nekoliko zmečkanih sardelic. Tudi na drobno seseckljan beljak moramo na koncu dodati.

Maslu lahko primešamo navadne slane sardele, ki jih moramo kakopak očistiti in pretlačiti, ali pa lahko uporabimo za to tudi sardelno pasto, ki jo dobimo v delikatesnih trgovinah.

Jajce z drobnjakom

Trdo kuhane rumenjake vmesamo v spenjeno presno maslo ali v olje, potlej pa pridemo mnogo na drobno seseckljanega drobnjaka, napisled pa še seseckljan beljake in sol.

Trdo kuhana jajca s sardinami

Sardine so postale zadnjina leta prav poceni hrana. Veliko škatlo domačih sardin lahko kupimo že za šest do sedem dinarjev. Za pripravo jedi kupimo po potrebi ali škatlo za to ceno, ali pa manjšo, zakaj sardine, čeprav so v olju, se utegnejo pokvariti. Kadar pa moramo sardine čez noč puštati odprte, jih pridemo v stekleno ali porcelanasto posodo.

Če si hočemo pripraviti za oblaganje kruha jajca s sardinami, moramo rumenjake izlučiti iz beljakov in jih z žlico dobro pretlačiti, medtem pa moramo kapati olje od sardin medenje.

Uboga tašča!

»Kam pojdepa zdaj, ko ste obe hčeri omožili?«

»Zaštran tegata si zeta v lašeh Eden bi hotel, da bi živila v Zagrebu, drugi bi me pa rad imel v Celju.«

»Bodite veseli — tako dobrih zetov ne srečate izlepa na svetu!«

»Dobrih! Niste me razumeli: Celjan bi me rad poslal v Zagreb in Zagrebčan v Celje.«

V šoli

Neka pariška učiteljica pripravlja: V šoli sem dala zgodovinsko nalogo Zivljenje device Orleanske. Ena izmed učenk je svoj sestavek končala s temile navdušenim besedami:

»Tudi jaz si bom kakor Jeanne d'Arc prizadevala, da postanem devica.«

V norišnici

»Zakaj se pa hodite zmerom senči v tale kot park?« je vprašal neki norac svojega tovarisa, prav tako norca.

»Zakaj? Zaradi tega drevesa venjar!«

»Zaradi tega drevesa? Saj vendar ni več senči pod njim, odkar še ga obsekali.«

»Drži,« je bistro odgovoril drugi. »Pripomnil bi vam samo, da prihajam semkaj le tedaj, kadar dežuje.«

Iz tega nastane gladka kaša, ki ji primešamo pretlačene sardi. Na koncu pridemo še na drobno seseckljan beljake. Kdor ima rajši jajčni okus, naj vza me več jajc, komur je bolj všeč sardinji okus, naj pa vzame več sardin. Če iz dveh jajo si pripravimo precejšnjo količino mešanice za oblaganje kruhov.

Jajca s svinjsko ali gosjo mastjo s čebulo

2 ali 3 rumenjake zmešamo z 1 zvrhano žlico masti, pridemo za noževno konico nastrgane čebule, napisled pa še seseckljan beljake. Jajca moramo tudi soliti; to edino takrat ni potrebno, če jim primešamo sardele. Okusnja je tako jed, če jo pripravimo z gosjo mastjo. Če utegnemo, lahko rumenjake za vse naštete jedi pretlačimo, neobhodno potrebno pa ni, saj je dovolj, če rumenjake zdrobiti.

Jajca z gorčico

Jajca moramo v trdo skuhati, izlučiti rumenjake, jih zmesati z oljem in gorčico. Napisled pridemo še seseckljan beljake in po okusu še seseckljan beljake. Prav okusno jedi si pripravimo še redilnost jedi. Masti ne smemo vzetih toliko kakor presnega masla. Maslo mora lepo porumeniti, potlej ga pa takoj odstavimo na rob štedilnika. V razbeljeno maslo vlijemo potlej stepena in slana jajca in obratno spodnjo zakrnjeno plast zmesom navzgor, to pa tako dolgo, dokler ne postane iz jajc enakomerna kaša, ne pretreda, pa tudi ne premehka.

Tako pripravljeno cvrtje nam rabi za obložitev kruha, seveda mu pa lahko pridemo še najrazličnejše dodatke: seseckljan drobnjak, mlado nastrganico čebulo, nastrgan trd sir, seseckljan gnat ali prekajeno meso, do mehkega skuhane beluše, seseckljan ostanke mesa ali pa paradižnike, zeleno in korenje.

Humor

Iz otroških ust

Nekega dne je rekla mala Erna svojemu bratu:

»Ko bom velika, se bom poročila z Markom.«

»Le ne prehitro,« je menil njen starejši brat. »Za poroko je treba dveh.«

»Tudi prav,« je odgovorila Erna malec užajeno. »Bom pa zraven še Borisova vzelja.«

Preprosto

»Moja žena bi radu za zajtrk zmesom čaj, jaz pa kavo.«

»Ali ni nerodno dvakratku kuhati?«

»Zakaj dvakrat? Saj pijava vendar čaj!«

Oče in sin

»Očka, zakaj pa ima žirafa tako dolg vrat?«

»Ker smuka listje na drevesih.«

»Zakaj je pa listje tako visoko?«

»Da se žirafam ni treba sklanjati.«

Uboga tašča!

»Kam pojdepa zdaj, ko ste obe hčeri omožili?«

»Zaštran tegata si zeta v lašeh Eden bi hotel, da bi živila v Zagrebu, drugi bi me pa rad imel v Celju.«

»Bodite veseli — tako dobrih zetov ne srečate izlepa na svetu!«

»Dobrih! Niste me razumeli: Celjan bi me rad poslal v Zagreb in Zagrebčan v Celje.«

V šoli

Neka pariška učiteljica pripravlja: V šoli sem dala zgodovinsko nalogo Zivljenje device Orleanske. Ena izmed učenk je svoj sestavek končala s temile navdušenimi besedami:

»Tudi jaz si bom kakor Jeanne d'Arc prizadevala, da postanem devica.«

V norišnici

»Zakaj se pa hodite zmerom senči v tale kot park?« je vprašal neki norac svojega tovarisa, prav tako norca.

»Zakaj? Zaradi tega drevesa venjar!«

»Zaradi tega drevesa? Saj vendar ni več senči pod njim, odkar še ga obsekali.«

»Drži,« je bistro odgovoril drugi. »Pripomnil bi vam samo, da prihajam semkaj le tedaj, kadar dežuje.«

Katastrofa v Bukarešti: Med delitjem stoz osredcev (skavtov) mimo kralja Karola se je na lepem razdalji nekaj 20 metrov visoka tribuna s 3000 sedeži. Nešreča je terjala več ko 400 mrtvih in več sto ranjenih. Nata slika kaže prizore katastrofe, ko so se zatele reševalna dela.

Tudi tu pomaga Sargov KALODONT!

V vmesnih prostorih in skritih kotičkih Vaših zob, ravno tam preti nevarnost. Tam se zbirajo ostanki jedil, iz katerih se tvorijo povzročitelji tolikih zobnih bolečin.

Vzemite Sargov Kalodont! Čistite svoje zobe z zobno ščetko od zgoraj navzdol in sicer samo na zunanj, temve

Kontesa Klara

Roman

Po francoskem izvirniku

Gergesa Chneta

priredil A. R.

12. nadaljevanje

II. DEL

1. Noč po poroki

Bilo je že ob enih po polnoči, ko je Suzana v svojem belem oblačilu, ne čakajo konca cerkvenih formalnosti, zapustila zakristijo in se vrnila domov. Pred visokim, v pesencem vsekanim kaminom malega salona je klečala Brigita in nalačala drva na ogenj.

»Ali prav vidim, gospodična Suzana?« je vzkliknila začudeno. »Že iz cerkve nazaj? Kaj je mar poroka že končana?«

»Da, popolnoma končana, ljuba moja. Pustila sem družbo v razgovoru z gospodom župnikom in sem se vrnila, da še enkrat vse pregledam, ali nismo česa pozabili. Da veš, Brigita, zdaj imamo novo gospodarico v hiši, in bomo morali gledati, da ji bo ugajalo pri nas.«

»Sveta nebesa, kako ji ne bi ugaljalo,« je vzkliknila Brigita, »če bo pa žena našega Renéja! Toda čeprav je ptička zala, moram vseeno reči, da tudi njena kletka ne bo od muh!«

S temi besedami je krščenica občudočno preleptela prekrasno stansko pohištvo in dragocene orientalske preproge, razgrnjene po tleh. Skozi priprta vrata se je odpiral pogled v spalnico: stropna svetilka jo je bolj ogrinjala v somrak kakor pa razsvetljevala.

»Ali je tam notri tudi vse v redu?« je vprašala Suzana in pokazala na spalnico.

»Vse, zastran tega ste brez skrbi, jaz sama sem vse uredila in pripravila. Poroka je našim slugam takoj že dovolj zmešala glavé: s temi lenobami človek nikam ne pride.«

Stopila je bliže k deklici in humudušno pomežniknila z očmi:

»Če pomislim, da boste že eno leto ali dve tudi vi spravili vso hišo pokonci...«

Suzana je zardela in se je v zadrugi obrnila drugam.

»O tem ni niti govor — hvala Bogu!«

»Hvala Bogu?« je zategnila zvezsta krščenica. »A kdo je potem oni lepi mladi gospod, ki je gospodični pri odhodu ponudil roko in je bil videti zelo srečen?«

»To je grof Oktavij Beaulieujski,« je odgovorila deklica in se obrnila proč, kakor da bi hotela pogledati, ali je vse v redu, v resnicu pa le zato, da ji ne bi ona videla v obraz. »Brat gospodične Klare.«

»Tak tako!« je zategnila Brigita in se glasno zasmehala. »Vtis imam, kakor da bi imel nekake namene.«

»Daj no, saj ne veš, kaj govorиш! jo je pokarala Suzana in zaredila do ušes. Na vso srečo se je prav takrat zaslišalo drdranje kočji na dvorišču; tako je Suzana utegnila skočiti k oknu in preslišati Brigittine pripombe.

»Bežite prihajajo!« je vzkliknila deklica.

In res so iz kočij stopili drug za drugim sorodniki Beaulieujskih, priči gospoda Derblaya in dva ali trije njegovih znanci, dalje gospod Moulinet, Atenaida in Gaston; tudi ti so se bili namreč odzvali vabilu in prišli na poroko.

Gospod Moulinet je bil hudo razočaran. Nalač za to poroko se je bil pripeljal iz Pariza, zanašaje se, da bo priča pristni aristokratski

brez duha in srca, prostoško, zamerljivo in maščevalno dekle. Videl jo je, kako kleči na klečalniku v svoji za mlado dekle mnogo preveč razkošni obleki in oholo ogleduje ljudi okoli sebe.

Potlej je zletel njegov pogled h Klari. Mlada nevesta je globoko sklanjala za belo teničko skrito glavó in zdele se je, da pobožno moli. Zdajci je pa trznila z rameni, rahlo, komaj vidno; toda Gaston je tisti trenutek vedel, da joka.

Poleg nje je stal René nepremičen in resen. Ali naj bo to tisti mož, ki ga Klara ljubi? Mož, ki je njenemu na ljubo zatajila njega, Gastona?

Ne, nemogoče!

Grofič je tisti trenutek izpregledal nagibe Klarinega ravnjanja, in stvari, ki so se mu zadnjih štirinajst dni zdele skrivnostne in nerazumljive, so se zdajci zasvetile v jarki luč pred njim.

Zdaj šele se mu je razodelo, kaj je za Klaro plavžar. In ko je videl mlado ženo tako lepo in ljubko v njeni bolesti, ga je izpreletela misel, ki mu je primamila na ustnice bežen smehljaj. Značajni in svojeva ravnanja kesajoči se Gaston je za zmerom izginil in namesto nje

ga je vstal spet mrzli in blazirani lahkoživec, kakršnega je ustvarila bukareška družba.

Tisti trenutek je Gaston sam pri sebi sklenil, da se mora nad Derblayem, glavnim krivcem njegovega ponižanja, kruto maščevati — maščevati na oni sladki način, ki ga bo tako v živo zadel, da se ne bo nikoli več opomogel. Ta okorni rovtarski kovač naj bi imel tako ljubko ženo, kakor je Klara? In on, Gaston naj to mirno gleda?

»Klara se joka,« je modro sklepal mladi grofič. »Dokaz, da so vratila svojega moža, torej še zmorem ljubi mene!«

Ob tem spoznanju se mu je vrnila vsa nekdanja samozavest. Dotistega trenutka je bil slabovoljen in potrt, toda komaj se je zavedel, da ima tla pod nogami, se je zčutil močnega; poslej je bil le še oholi in nepristopni aristokrat.

Poročnega obreda je bilo konec in mladoporočenca in njuni gostje so odšli v zakristijo, da urede še poslednje formalnosti. A glej, ko je takrat mlada žena odgrnila teničko in odkrila svoj obraz radovednim pogledom, je Gaston zaman iskal sledov solz, ki jih je še malo prej ugani na njem. Ogenj njenega ponosa jih je bil posušil in Klara ni z ničimer izdala, da je še malo prej jokala: miren in dostojanstven nasmej je igral na obrazu.

Grofič je to odkritje malone vr glo v ravnotežja. Nezadovoljen je bil sam s seboj in v vsem svetom. Hotel je videti Klaro majhno in pobito, namesto tega je pa moral gledati ponosno mlado ženó — ženó, ki se očitno ne boji boja z njim.

»Tudi prav! Je na tihem zaškrtał mladi mož. «Ce mi sama vsljuješ boj, ga bom seveda sprejet!«

Klara se je ponosno zravnala. Hladno in zinagoslavno je pogledala Gastona in s trdnim glasom odgovorila:

»Vse sem pozabila... Ljubim svojega moža... Zdravstvujte, gospod grof!«

Bligny je vztrpel. Toda rajši bi se bil v zemljo vdrl, kakor da ne bi na njeno izzivalno klubovalnost prav tako odgovoril:

»Želim vam, da bi bile vaše besede iskrene.«

In skoraj grozeče je dodal:

»Do svidenja, Klara!«

Globoko se je priklonil in odšel.

»Kaj, že odhajate, gospod grof?« je vzkliknil baron Préfont in ustavljal mladega moža.

»Da,« je mrzlo odgovoril grofič.

»Tu nimam več opravka. Vrsta je zdaj na zakonskem možu.«

»Glej, glej, tega pa niste povedali docela brez grenkobe! Kar priznajte, da vam je zdaj, ko je Klara poročena, žal.«

S porogljivim pogledom je Gaston pokazal na konteso: tudi baron, ce ni bi slep, je moral videti, da se mlađa žena komaj drži na nogah.

»Žal? Ali res mislite, da bi meni moral biti žal?«

»Dragi moj,« je suho odvрnil baron, »reči moram, da je vaš odgovor nekoliko prevzet in smešen obenem. A če se že imate za tolikšnega zmagovalca, mi vsaj dovolite, da vas opozorim na gospoda Derblaya. Oglejte si ga vendar malo natančneje in povejte mi, ali je videti tiste vrste mož, ki vam tebi nič puste, da jim kdo žene prevzame?«

Grofič je pogledal Renéja. Mladi inženjer je stal v kotu salona. Njegov od solnce zogoreli obraz je izdajal moč in odločnost. Ce se tukaj človek razsrdi, mora biti strašen.

»Bežite no,« je menil Gaston lahkomiseln. »Kovači, kolikor

Da se bo ta boj končal z njegovo zmago, ni Gaston dvomil niti trenutek.

V veliki sprejemnici na malinskem gradu je sedela grofica v visokem naslanjaču in se pogovarjala z notarjem Bachelinom. Davi je bila prosila starega gospoda, naj izposluje pri Renéju, da bi smela Klari povedati, kako je z njeno deliščino.

»Zdaj ko je poročena,« je menila starla gospoda, »je prav, če izve, da je prišla ob vse, in kako nesebičen je bil njen mož. Tako bo gospod Derblay žel zasluženo plačilo za svojo takost in plemenito obziranost.«

»Zdaj ko je poročena,« je menila starla gospoda, »je prav, če izve, da je prišla ob vse, in kako nesebičen je bil njen mož. Tako bo gospod Derblay žel zasluženo plačilo za svojo takost in plemenito obziranost.«

Bligny je malomarno skomignil z rameni in krenil proti vratom. Tam je stal gospod Moulinet.

»Če vam je prav, pojdimo,« mu je predlagal.

»Nu, če res želite, vas jaz ne bom zadrževal,« je zamrmral nekdanji štacunar. »Kakšen sprejem, moj Bog! Niti kozarca vode vam ne ponudijo. Veste kaj, ljubi moj grofič, je pa pri nas meščani vendarje čisto drugače. Videti bi morali, kako jaz na takšne reči pazim. Že zdaj vam povem, da bosta pri nas ne samo ena, nego dve večerji in še ples povrh. In našim gostom ne bo treba odhajati s praznim želodcem, na to se zanesite.«

Moulinet je lahko govoril, kolikor ga je bila volja, grofič ga še poslušal ni. Gledal je Atenaido, ki se je prav takrat poslavljala od mlade žene.

»Poleti se bova lahko večkrat vidi,« je s hlinjeno prijaznostjo govorila milijonarjeva hči. »Saj je varennski gradič komaj pliča dva kilometra od tod. A pozimi — o, kakor te bom takrat pogrešala!... Brez tebe se mi bo Pariz zdel prazen in pust. Ali te bo mar gospod Derblay leta in dan imel zaprto v Malmaisonu? O, saj vem, da boš zadovoljna s takim jetništvom, ko ga pa ljubiš in on tebe... Vzlic temu mi moraš obljuditi, da boš kdaj tudi name mislila, v sreči pa tudi v nesreči, če bi se ti, cesar Bog ne daj, kdaj pripetila. Saj veš, da boš v meni zmerom imela zvesto prijateljico.«

Toda te perfidne besede niso našle Klare nepripravljene.

»Ne boj se,« je trdno odgovorila.

»Zanesi se, da bom zmerom znala ceniti tvoje prijateljstvo po njegovi pravi vrednosti. A kaj hočeš: sreča se ne puli za priče.«

Z gnevom v srcu si je morala Atenaido priznati, da se ji ni posrečilo sovražnico ugnati. A ko je že tu pogorela, ji vsaj nobene bovide ne sme prihraniti.

»Ali me ne bi poljubila v slovo?« je zaprosila s hinavsko prijaznostjo.

»Zakaj ne!« je menila Klara.

Njene pekoče ustnice so se dotaknile Atenaide na čelo. Toda zdaj so bile njene moči pri kraju. Zraven nje je stala baronica; mlada žena je prijela za roko in jo viharno potegnila v sosednjo sobo.

»Pojdova, drugače me bo še zdušilo!«

Njena mati je slutila, da pri hčeri nekaj ni v redu, in je prišla za njo. Toda ko jo je Klara zagledala, je z vso silo svoje volje zadržala solze, ki so se jih hotele vdreti po obrazu.

»Nekoliko trudna sem, mati... in zbita od tolikih dogodkov... A zdaj mi je že boljše...«

Mati je pogledala v oči. Neko spoznanje jo je izpreleto. Razširila je roke in ljubeče objela svojo hčer.

»Ali si srečna, otrok moj? Saj veš, danes je konec moje vloge pri tebi, da noč boš sama gospodica svojega življenja... Povej mi, srce moje, ali sem vse storila, kar je bilo v moji moči, da boš srečna v življenju?«

Klara ni spregledala nemira v materinih besedah. Zato je še poslednjih zbrala vso voljo, kajti baš materi ni marala pokazati svojega gorja.

»Da, mati,« je rekla s stisnjennim glasom, sileč se k nasmehu.

»Da, srečna bom... naj vas ne skribi!«

In ko je graščakinja pri teh njenih besedah udarila v jok, je Klara komaj slišno zaprosila:

»Ne jemljite mi poguma, mati... drugače bodo ljude mislili...«

Ni dogovorila, temveč se je še trdne oklenila matere okoli vrata.

»Pojdite zdaj... pustite me sámou...«

Grofič je hčerinu navidezni mir potolažil; brez sleherne zle slutnje se je vrnila v salon.

v 24 URAM

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrbi in svetlikova srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, monga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in pu

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

Kini prinašajo

SOKOLSKI DOM SISKA

telefon 33-87

Od 20. do 22. t. m. Marika Röck v filmu

SVROČA KRIČ

Od 23. do 25. t. m.

KONTROLOR SPALNIH VAGONOV

V gl. vlogah: Georg Aleksander in Teo Lingen

Marcel Allain in Pierre Souvestre:

Krivošni Fantomas

Detektivsko - kriminalni roman

16. nadaljevanje

Nocoj imam nočno službo, do petih zjutraj. Prvi obhod je šele ob osmih zjutraj. Do takrat morate pač biti že za deveto goro. Najpametnejše bo po moje, če odletite z letalom. Sicer pa, kaj mi mar. Preden pa odide iz celiice, položite svojo obleko tako na posteljo, kakor da bi tamkaj zlekjeni ležali — potlej se bom vsaj laže izgovoril, da ste me presleplili.

XXI

Skrivnost umor

Ledeni dež je bičal zemljo, noč je bila temna in vihar je grozljivo tulil. Ne da bi se zmenil za nevihto, je stopal samoten popotnik ob železniški progi. Ovratnik dežnega plašča si je bil privihal, širokokrajni klobuk si je potisnil globoko v čelo. Mož je bil vidič kakšnih trideset let star. Pod roko je nesel v popolno odejo zavit sveženj.

Zelezniška proga je zavila tamkaj v skalo globel. Kakšnih sto metrov pred samotnim popotnikom je mežikala rdeča lučka blokovnega znamenja.

Popotnik je obstal in položil svoj težki zavitek na tla. Da bi se malo pogrel, je začel cepetati z nogami. Potlej je pogledal na uro.

»Tri minute manjka do treh!« je marmiral predse. »Po voznom redu lahko pripelješ tak šele deset minut čez tretjo... Bolje prezgodaj ko prepozno. Zlasti v tem primeru... Vreme je kakor nalašč zame. Ce bi svetil mesec, bi bilo kakopak težje... Hm, hm! Kdo bi si bil misil, da mi bo moje pojavovanje po Zdrženih državah še kdaj koristilo... Cudno je človeško življenje... Ce se le nisem odvadil skakanja na drveči vlak... Le pogum, saj ho šlo! Bog sam si ga vedi, kako je končal moj dobrodošni ameriški tovaris Jobbie?... Morda še danes ta dan čepi v kakšnem zaporu...«

Pri teh besedah je prekinil nočni popotnik svoj samogovor: v daljavi je zaživila lokomotiva. Zagrabil je svoj sveženj, počepnil tik tračnic in prisluhnih v noč. Proga je držala takoj dokaj navkreber, zato bo prav govorovo vozil vlak počasi. Zdajci sta se posvetili iz teme dve beli lučki. Vse bliže sta se primikali, vse glasnejše je postajalo ropotanje stroja; vlak je sošival v hrib.

Mož ob progi se je vzravnal, s trupom se je priklonil naprej, kakor tekač na startu. Komaj je švignila lokomotiva mimo njega, je začel teči, prožno kakor mačka — prtljažni wagon je zdrknil mimo, nekaj voz tretjega razreda — wagon drugega razreda; vzpel se je, zagrabil za ročaj — in že je stal na stopnicah. Brž je pokukal skozi okno, in ko se je prepričal, da je hodnik prazen, je odločeno odpril vrata in izginil na straniče. Zaklenil je vrata za seboj, zaprl okno in z zadovoljnim nasmeškom ugotovil, da je vlak sestavljen iz samih vagonov starega konca. Vsi vozovi so imeli na eni strani hodnike in tako vezali drugega z drugim. Na nasprotni strani je bil vsak voz razdeljen v oddelke in vsak tak oddelek je imel vrata zase, ki so držala naravnost na prost. Vozovi tak-snega kova so imeli sicer svoje dobre strani, zlasti v primeru železniških nesreč. Ta prednost pa vendor ni bila tako važna, zato jih je železnica izločila iz prometa in uvedla modernejše.

Cudni popotnik se je samodopadljivo ogledoval v zrealu in si smehljaje dejal:

»Svet sem imel nenavadno srečo! Potlej se je umil, očistil si je dežni plášč in stopil na hodnik.

»Nezadostno, kako neobzirni so nekaleri ljudje! V drugem razredu bi človek pač od potnikov pričakoval več ohrket... Pritožiti bi se bilo treba...« je godel polglasno predse, medtem ko je stopal po hodniku in kukal v oddelke, da bi morda vendor kje staknil udoben kotiček. V naslednjem wagonu je našel oddelek, ki so v njem sedeli samo trije potniki. Vstopil je, sedel k oknu, odložil svoj zavoj in se udobno zleknil.

Dobre četrt ure je sedel nepremično; ko je ugotovil, da njegovi sotnik resnično spe spanje pravičnikov, je segel z desnočno previdno v svoj zavoj in kakšne pol minute tipal in vrtel po njem, potlej je pa odšel iz oddelka in potihom zaprl vrata za seboj.

Na hodniku si je prižigal smotko in živčno puhal dim predse. Večkrat je pogledal na uro. Razen ropota kolos je smrčanja nekaterih potnikov ni bilo slišati nobenega glasu.

Cez nekaj časa se je vrnil v oddelek in ko se je prepričal, da vsi potniki trdno spe, je odpril okno in spel začel stikati po svojem svežnju.

Potlej je segel svojemu sosedu, nekemu starejšemu gospodu, ročno med sutejnji in telovnik, mu izmaknil listino in brž prebrskal listine v njej. Neki papir si je prisvojil, vtaknil na mestu njega drugega v listino in jo spet vrnil pravemu lastniku. Še enkrat je pogledal na uro in polglasno zamrmljal:

»Zadnji čas je že zate, očka!«

Sunkovito je odrinil vrata, zagrabil starega, suhljatega moža za ramena, ga dvignil in ga zalučil pri odprtih vratih na sosednjo progo. Prtljago, ki je menil, da je njegova, je vrgel za starcem. Potem je zaprl vrata, okno je pa pustil odprt in se splazil iz oddelka. Potnika, ki sta še ostala v oddelku, sta spala ko za stavno. Morilce sveženj je ostal na klopi.

Dvajset sekund pozneje je stal skrivnostni potnik pri oknu praznega oddelka v prvem vagonu drugega razreda. Zrl je v noč; zdajci se je zdrznil. Na sosednjem tiru je prisopihal v nasprotno smer vozeči vlak.

Zehaje se je zleknil morilce v mehak sedež in premišljeval o dogodkih poslednjih minut: ničesar ni prezrl; vse je šlo kakor po olju — popolnoma izključeno je torek, da bi ga utegnil kdo osumiti...

In vendor ga je vznemirjal top, neosnovan strah, ki se ga ni mogel otrestiti.

»Juvisy!... Juvisy!... Dve minuti po-stankal...«

Počasi je morilce izstopil. Vratilju je pokazal mesečni vozni listek. Nekaj časa je šel po veliki cesti, potlej je pa zavil na stransko pot, držečo k Seini. Na obrežju je izginil v grmovje, ko je se prepričal, da ga ničesar ne opazuje. Nekaj minut kasneje se je vrnil iz grmovja moški, oblečen v zidarsko obleko, noseč pod pažduho z motovom prevezan in s kamnenjem obtezen sveženj, ki je bil vanj povezal svoja oblačila. Zdajci je dvignil sveženj kvišku in ga zagnal v reko. Zaživžgal si je vojaško koračno, in si je, vrivši se na postajo, kupil povratni listek tretjega razreda v Pariz in nazaj.

Jutranji vlak, ki je prihajal točno o petih v Pariz, je že držal skozi predmetje. Potniki so zvijali svoje popotne odee, borili so se s težkimi kovčki, ki so jih snemali s polje, nemirno so oblegali straniča — skrakata: na vlaku je vladalo običajno vrvanje, ki ga doživlja na vsakem nočnem vlaku, ki prispe v zgodnjih urah na svoj cilj.

Zdajci je vlak obstal sredi proge. Radovedno in jezno so planili potniki k oknom.

»Bržas kakšna nesreča!«

»Ali pa spet kakšen napad na vlak! Za čas božil Za čas božil...«

»Kaj še, spet bodo vlak premikali. To je že od sile; kadarkoli se peljem s tem vlakom, stojimo po pol ure na progi. Tega sem že kar vajen!«

»Nesramnost, in še kakšna!«

»Pritožiti se bo treba! Pritožiti, pravim! Nič drugega ne bo zaledlo!«

»Nikar ne mislite, da vam bo to kaj pomagalo. Bob ob steno!«

Medtem so korakali vzdolž vlaka trije možje, dva železniška uradnika in gospod v civilu.

Tukajle, gospod komisar! je zdajci vzkliknil eden izmed uradnikov, stukajle ni zaprt varnostni zapor! Kakor vedite, edina izjema pri vsem vlaku.

»Res!« je odgovoril komisar. Odpril je vrata in okorno splezal v oddelek: dva gospoda sta pravkar urejevala svojo prtljago. Začudeno sta se ozrali po vstopivšem gospodu.

»Nezadostno, kako neobzirni so nekaleri ljudje! V drugem razredu bi človek pač od potnikov pričakoval več ohrket... Pritožiti bi se bilo treba...« je godel polglasno predse, medtem ko je stopal po hodniku in kukal v oddelke, da bi morda vendor kje staknil udoben kotiček. V naslednjem wagonu je našel oddelek, ki so v njem sedeli samo trije potniki. Vstopil je, sedel k oknu, odložil svoj zavoj in se udobno zleknil.

Dobre četrt ure je sedel nepremično; ko je ugotovil, da njegovi sotniki resnično spe spanje pravičnikov, je segel z desnočno previdno v svoj zavoj in kakšne pol minute tipal in vrtel po njem, potlej je pa odšel iz oddelka in potihom zaprl vrata za seboj.

Na hodniku si je prižigal smotko in živčno puhal dim predse. Večkrat je pogledal na uro. Razen ropota kolos je smrčanja nekaterih potnikov ni bilo slišati nobenega glasu.

Cez nekaj časa se je vrnil v oddelek in ko se je prepričal, da vsi potniki trdno spe, je odpril okno in spel začel stikati po svojem svežnju.

Dovolite, gospod komisar, da vas prekinem, je dejal drugi potnik, ki je dotele samo nemo poslušal. »Tukajle je še neki sveženj, ki ga je bil bržas starec pozabil. Pokazal je na sveženj, ki ga je tam pustil morilce. Sprva sem mislil, da je last mojega sotnika, toda malo prej mi je povedal, da ni njegov...«

Kriminalni komisar je brž odvezal sveženj in našel v njem jeklen valj. Presenečeno je vzkliknil:

»Strela z jasneg! Ogljika kislina! Ali je spotoma še kdo vstopil?«

»Ne! Mi trije smo bili sami, je odgovoril prvi potnik, drugi je pa zamašljeno zmajal z glavo in pripomnil:«

»Čudno... sicer ne vem, ali je res, toda zdaj, ko o tem razmišjam, se mi kar tako zdi, ko da bi bil res še nekdo četrto vstopil, medtem ko smo spali... Vendor moram priznati, da se mi to res samo zdi, priseči bi ne morel...«

»Skušajte se spomniti, je silil komisar vanj, »to je namreč od sile važno! Morda se boste pa vendor spomnili?«

»Nak, za gotovo že ne bom rekel... Sicer me je pa tudi močno glava bolela in je torek prav lahko mogoče, da se mi je samo zdelo, ali sem pa morda celo sanjal.«

Komisar je nekaj trenutkov premišljal, potem je pa dejal železniške uradniku, ki je čakal pred vratimi:

»Lahko odpeljemo!«

XXII

Tri presenečenja

Trinajstega novembra o petih zjutraj je zamenjal drugi paznik Nibeta. Ne da bi zajtrkoval, je Nibet legal, toda zaspasti ni mogel. Nemirno se je premestaval po postelji in še tako lahko sum ga je razburil: neprestano se je bal, da utegne kdo priti ponj, da ga bo ravnatelj jetnišnice klical na zapisnik, ali bo pripravljen na nadzornik, ali pa bo prišel stražnik in ga areliral. Predpoldne je več ljudi zvoničilo na njegovih stanovanjskih vratih, in vsakokrat je zona obilila jetniškega paznika.

Kakopak, dokazati mu ne bo tako lahko, da je jetnika Gurna nalašč izpustil, prav gotovo ni nihče opazil, da je spustil morilce v celico št. 129. Razen tega je še Gurn sam poskrbel za olajševalne okolnosti. Ko se je predpoldne sprehehal po dvorišču, je začel kar na lepenu tožiti, da ga silno zobje bale Bolničar mu je brž prinesel velik zavoj vale, in Gurn si je obvezal vso glavo. Ko ga je Nibet vprašal, zakaj se tako našemil, mu je pojasnil:

»Če bi slučajno ponoči prišla kontrola, bi lahko skozi linico na vrati opazila, da manjka mojemu nagačenemu trupu — glava. Ker pa ne bi rad

gospode preveč prestrašil — saj veste človek brez glave je tudi v jetniščici grozljiv prikaz — bom iz vate napravil lepo glavo in gospodje nadzorniki bodo mislili, da leži na postelji revez, ki ga muči zobobol. Vi, Nibel, pa skrbite za to, da bodo po vsej jetnišnici izvedeli, kako strašno me trga po čeljustih. Saj me razumeš?«

Nibet se je zdel na domislek na moč imeniten. In kakor nalašč je prišla kontrola. Taka reč je po navadi zelo površna, in na Nibetovo srečo je bila tudi noč. Nadzornik ni v celici št. 127 opazil ničesar sumljivega.

Nibet se ni preveč bal, da bi mu utegnili dokazati, da je jetnika nalašč izpustil, pač se je pa bal, da bi ga utegnili pri zasliševanju izdati nemir. Saž bi moral biti na oko vendor presenečen in celo obupan, ko mu bodo povedali, da je Gurn ušel — in boge ali bo mogel gledati ravnatelj v oči, ko ga bo izpraševal. In torek!.. vsi bodo siliši vanj, vsi bodo izpraševali.

Naposladi pa še ta preteli preiskovalni sodnik, Fuselier, ki ga bo itak že vodo mislili, da leži na postelji revez, ki ga muči zobobol. Vi, Nibel, pa skrbite za to, da bodo po vsej jetnišnici izvedeli, kako strašno me trga po čeljustih. Saj me razumeš?«

Boste že videli! In sicer zategadelj: ko sem se mudil zaradi umora Langrungske grofice na gradu Beaulieu, sem našel blizu železniške proge kos izlrganega zemljevida, ki je bila na njem prav grajska okolina. Tisti kos zemljevida sem takrat dal preiskovalnemu sodniku de Preslesu. Tudi njeni posamezni deli so bili zelo podobni načinu načinu.

»... Ponovno trdim, gospod Fuselier, je Juve s pondarkom dejal, »da prisojam zemljevidu velik pomen.«

Meni se zdi, da nam to ne bo mnogo pomagalo...« je nejeverno odgovoril preiskovalni sodnik.

Boste že videli! In sicer zategadelj: ko sem se mudil zaradi umora Langrungske grofice na gradu Beaulieu, sem našel blizu železniške proge kos izlrganega zemljevida, ki je bila na njem prav grajska okolina. Tisti kos zemljevida sem takrat dal preiskovalnemu sodniku de Preslesu. Tudi njeni posamezni deli so bili zelo podobni načinu načinu.

Vidite, stvari so se obrnile: v Gurnovem stanovanju sem našel tale zemljevid, ki mu manjka cel kos — in prav na tem kosu bi moral biti okolina Beaulieuja. Ce se bodo torej robovi ujemali, lahko brez skrbi sklepam, da je človek, ki je izgubil tisti kos zemljevida ob železniški progi, edinolevo Gurn.

Kako neki boste pa to ugotovili?«

Vse stvari, ki so bile količaj vajne, je gospod de Presles po končani razpravi izročil oskrbniku Dollenou, med drugimi seveda tudi tisti kos zemljevida. Ce je torej Dollen — in toliko že poznam njegovo pikolovsko natančnost — tisti kos zemljevida hranil, nam ga bo prav gotovo prinesel s seboj. Potlej bova že videla, ali je moj sum upravičen.

Upajva, da bo po vašem! Nikar pa ne pozabite, da je sodna razprava dolga, da je umoril grofico sin nekega gospoda Ramberta!

»No, le počakajva!« je odgovoril Juve.

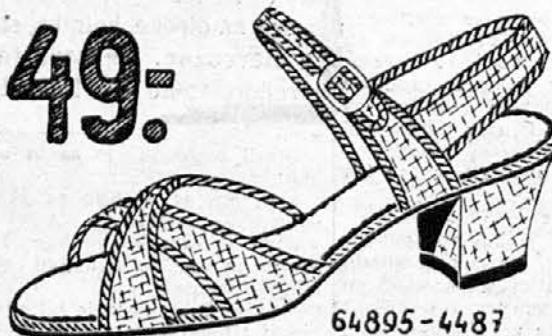
Tedaj je vstopil Fuselierjev pisar:

Oprostite, gospod sodnik, ura je že dve. Prišel sem vas vprašati, ali boste

To se mi vidi zelo sumljivo... saj Morin sicer kaj rad klepetata...«

ZA POLETJE NI UDOBNEJŠIH, ELEGANTNEJŠIH TER CENEJŠIH ČEVLJEV KAKOR SO TI

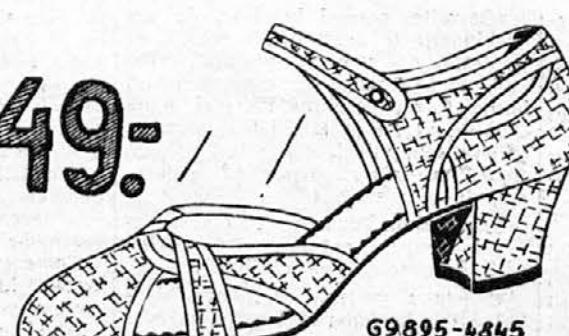
49:-

64895-4487

Eleganten čevljek s polvisoko peto iz lanenega materiala, barve drap melirano z belim in obšit z rjavim ali belim obrobom.

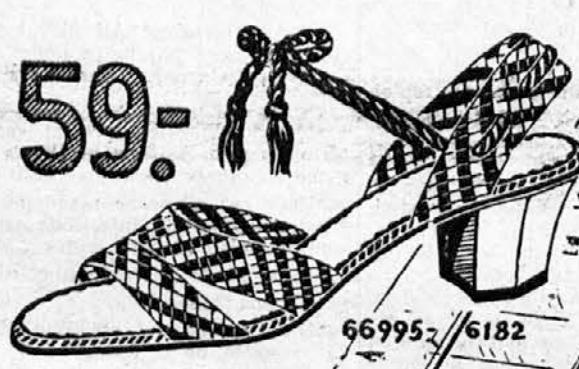
49:-

69895-4845

Okusen čevljek iz grobega lanenega platna, pepita vzorec z belim in rjavim, a z drap pasom.

59:-

66995-6182

Ako Vam je vroče in ako hočete imeti v čevljih ljubko noge, kupite te čevlje, lahko jih nosite tudi na bosi nogi.

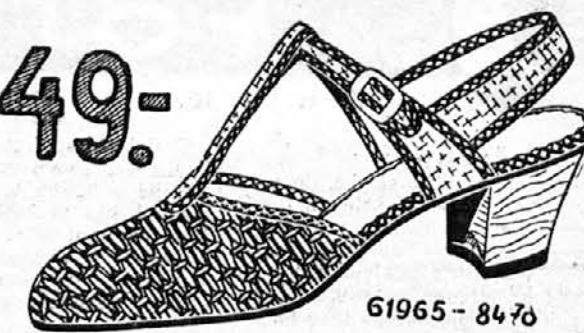
59:-

60995-53-8838

Ta vzorec smo prinesli iz Nice: Vsaka boljša dama ima za plažo in udoben sprehod tako čevljke, izdelane iz lanenega platna v raznih barvah; podajo se vsaki obleki,

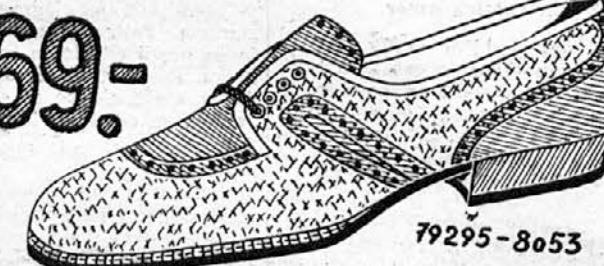
49:-

61965-8470

Zadnji pariški vzorec z naravno leseno peto iz plenegega platnenega suanca, ekri barve, z rist zaponko, naredi nogo majhno in elegantno.

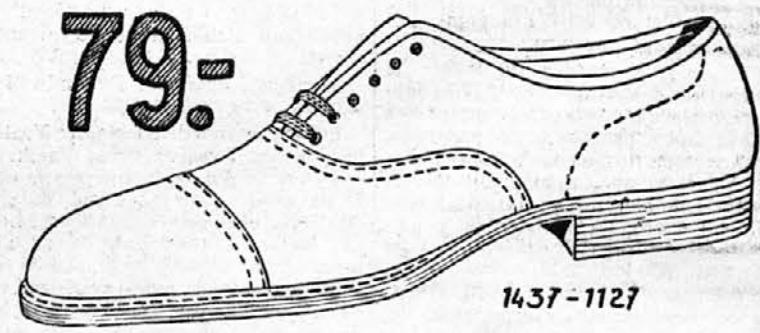
69:-

79295-8053

Evo, kaj prinaša London: Ako gojite sport, ali hodite na izlete, ako ste viki, ne morete nositi visokih pet, kupite te elegantne sportne čevljke, izdelane iz grobega platna s kombinacijo semiš drap kože.

79:-

1437-1127

Najenostavnejši, najprikladnejši in najpotrebnejši moški čevlj k poletni obleki iz belega lanenega platna s kromovim podplatom. Usnj je razen tega na robu obšito.

Rata

Ferrarski norec

V srednjem veku so imeli kralji, knezi in drugi mogočniki svoje norce, ki so jim dolgčas preganjali. Bili so to duhoviti in dovitpi ljudje — in kaj pogosto so utegnili močno vplivati na svoje gospodarje, še celo na politiko!

Okoli leta 1400 je imel vojvoda Ferrarski v Firenci norca Gonella. Ko je vojvoda nekoč zbolel, se si zdravniki tri glave, kako bi mu pomagali. Na koncu so se zedinili, da bi utegnila vojvoda rešiti edinole mrzla kopel; zakaj dejali so si, da je treba vojvodo nepridržavano hudo prestrašiti.

Nihče se pa seveda ni upal zdravnika nasvetu izvršiti. Tedaj se je sam Gonello odločil, da bo rešil svojega gospoda, pa naj ga stane glavo. Ko sta se nekoč sprehajala ob reki, se je Gonello kar na lepem zakoval v vovo in ga sunil v mrzlo reko. Nato se je brž skril in ko je videl, da so vojvodo živega in zdravega potegnili iz vode, je zbežal v Padovo.

Vojvoda je res ozdrivel, vendar ga je norčeva predznost tako razkačila, da je ukazal, naj Gonella pri priči odsekajo glavo, kadar bo spet stopil na ferrarska tla.

Gonella sicer v Padovi ni bilo hudo, vendar ga je domotožje vleklo v domovino. Premišljal je in premišljal, dokler ni naposled uganil pravega. Dejal si je: »Vojvoda je ukazal, naj mi odsekajo glavo, kadar bom stopil na ferrarska tla. Nu, in če ne bom stopil na ferrarska tla, se mi torej ne bo nič zgodilo.«

Najel je voznika, dal naložiti na voz za pedenj visoko padovanske prsti in se odpeljal v Firence. Na voz je obesil velik lepak z napisom: »Padovanska tla.« Tako se je Gonella pripeljal v domačo mesto.

Vojvoda ga je dal kljub temu odličnemu domislu prijeti in je ukazal, da ga usmrte. Toda namesto da bi mu bil krvnik odsekal glavo, mu je zil korec vode na glavo. Vse mesto je seveda pokalo od smeha, vojvoda se je pa na svojem vzvišenem prostoru zadovoljno grohotal, ker se je tako imenoval maščeval.

Toda ko je krvnik hotel Gonella dvigniti, je opazil, da je — mrtev. Moža, ki je bil ozdravil svojega gospodarja s strahom, je strah ubil. EI!

Najboljša oblačila

v odlični izdelavi kakor lister, kaša, buret itd. kupite izredno poceni pri

PRESKERJU

Sv. Petra c. 14

Poravnajte naročnino!

Remington

15 novih modelov vodi zopet na trgu pisalnih strojev!

Prodajamo tudi na dolgoročna odpplačila po nepovišanih cenah!

Brez matrice v več barvah istočasno razmnožuje samo

ORMIG

risbe, prospekti, cenike, formulare, note itd.

Ormig Simplex

rofacijski aparaf samo

Din 2.800-

Zahtevajte prospekt, ponudbo in neobvezno predvajanje!

Gen. zast. Remington tvornice:

Matador, Zagreb, Ilica 5

Zastopnik za Ljubljano in okolico:

**Ivo Klarič, Ljubljana,
Kolodvorska ulica 31, 28/II**

Razstava in prodaja strojev:

Tehnik J. Banjai, Ljubljana

Miklošičeva testa 20, tel. 34-19

MALI OGLASI

Male oglase socialnega značaja ratunamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa 50 par za besedo. Preklici in trgovsko-obrnski oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanje po 1 Din za besedo. — Za vsak mal oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 1'50 Din. Kdo želi odgovor, dostava po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplatiti še 3 Din. — Male oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštni nakaznici, po poštni položnici na ček račun »Družinski tednik uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znamkah obenem z naročilom.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

IZOBRAZEN GOSPOD želi spoznati mlajšo simpatično gospodinjo. Ponudbe na upravo lista pod »Slikas.

INTELIGENTNA GOSPODINA, idealna, poštana, zeli vsled pomanjkanja znanstva tem potom spoznati premožnejšega gospoda v starosti od 30 do 40 let, plemenitega značaja, prijetne zunanjosti v svrhu dopisovanja in eventualnih skupnih izletov. Stroga diskretnost. Neanonsime dopise je poslati na upravo »Družinskega tednika« pod šifro: »Sorodna duska.«

ZELIM SPOZNANJA Z DEKLETOM, vdomo ali ločeno do 35 let. Ponudbe na upravo »Družinski tednik« pod šifro T. C. 64.

DEKLE, SIMPATICO, PONOSNO in dobrega srca želim spoznati. Obisk kina, kavarne in nedeljski izleti. Eventualno tudi resna kombinacija. Dopise (anonsimo strog zamenjava) na upravo »Dr. ted.c pod šifro »Intelligent in intelligentka.«

TRI MLADE LJUBLJANCANE žele znanja s tremi gospodi: prednost imajo akademiki. Ponudbe s sliko pod šifro: »Marjetice.«

KROJSKI POMOCNIK želi znanja z boljšim dekletom z dežele. Slika zaželjena. Ponudbe na upravo pod »Notranjce.«

FANT S PREMOŽENJEM želi znanja z dekletom do 24 let v svrhu ženitve. Ponudbe na upravo pod šifro »Pomlad 24.«

JEDINSTVENA Z AVTOM, ki potuje po Sloveniji in se ustavlja tudi po vseh, prosim za obvestilo, če lahko vzame s seboj sopotnika in koliko računa kilometri. Dopise prosim na upravo pod »Reklama akcijat.«

POTNIKA Z AVTOM, ki potuje po Sloveniji in se ustavlja tudi po vseh, prosim za obvestilo, če lahko vzame s seboj sopotnika in koliko računa kilometri. Dopise prosim na upravo pod »Reklama akcijat.«

Ženitve

Vsaka beseda 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SIMPATICO COSPODINO, dobro gospodinjo, staro 20 do 21 let, vajeno vodstva večlega gospodinjstva in ki je živela na kmetiji ter ima po možnosti tudi doto, želen za svojega sina na veliko posestvo. Doprife na upravo pod »Delavne roke, plement značaj.« Diskrecija častna zadeva.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za laso, ki jo dobite v črn, rjav, temnorjav, svetlojav in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost harve zajamčena. I garnitura z navodilom stane Din 30-. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ prepriči samo znano sredstvo Voda z kopriv. Lasje posta spet bujni, vrne se jih lešk in postopej popolnoma zdrai, če je redno dvakrat na teden uporabljen, 1 steklenic z navodilom stane Din 30-. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljše in najzanesljivejše sredstvo proti prhljaju in izpadanju las. Slabi in zanemrjeni lasje dobesed v najkratšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica z navodilom stane Din 30-. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtejših slučajih že v kratkom času, če se masira s čudežnim eliksirjem »Eau de Lahore.« 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40-. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

POHISTVO. Več šperanji sob na zalogi, obehova korenina, od 3.400 Din naprej. Kubinjske kredence od 370 Din naprej pri Lancos D. Wolfova 12.

Tako zadovoljni kakor so drugi boste tudi vi, če narodite prvorstno uro budilko s sliko prečne Marije z Brezij. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lečna, da bi že zato ne smela taka ura manjkati v prav nobeni hiši. Še posebna privlačnost je Marija, ki gleda izza Gorč in na nas, ki pričakujemo njene tolazhe. Ure so okusno izdelane, so trpečne in zelo poceni. Prvorstna Din 107-, Din 95- in Din 87-. Naročite po dopisnicu z navedbo natančnega naslova. Pošljem takoj po povratju. Še priporoča Zdravko Rant, urar, Jesenice-Fuzine.

Predam

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

POHISTVO. Več šperanji sob na zalogi, obehova korenina, od 3.400 Din naprej. Kubinjske kredence od 370 Din naprej pri Lancos D. Wolfova 12.

Tako zadovoljni kakor so drugi boste tudi vi, če narodite prvorstno uro budilko s sliko prečne Marije z Brezij. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lečna, da bi že zato ne smela taka ura manjkati v prav nobeni hiši. Še posebna privlačnost je Marija, ki gleda izza Gorč in na nas, ki pričakujemo njene tolazhe. Ure so okusno izdelane, so trpečne in zelo poceni. Prvorstna Din 107-, Din 95- in Din 87-. Naročite po dopisnicu z navedbo natančnega naslova. Pošljem takoj po povratju. Še priporoča Zdravko Rant, urar, Jesenice-Fuzine.

Stanovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

LEPO DVOSOBNO STANOVANJE s pritličnim iščem. Ponudbe z označbo legi in načrtočno strankas.

Kupim

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SPORTNO KOLO, dobro ohraneno želim kupiti. Ponudbe prosim na upravo »Družinskega tednika« z označbo cene in detailnega popisa pod »Tako plačam.«

Kurja očesa,

trdo kožo in zarasle nohte. Vam brez bolečin odstranimo ter noge strokovnjaško zmasiramo v naši pedikuri. Obiščite nas, prepričajte se!

Nega nog 10 Din!

Rata

Ljubljana, Selenburgova 7

POZOR GOSPODINJE!

Najecene ste postrežene s

KURIVOM

pri tvrdki